سينوکښې

شاعر:
شان محسود

بسم الله الرحمٰن الرحيم ؕ

(ټول حقوق د مصنف په حق کښې خوندي دي)

(ټول حقوق د مصنف په حق کښې خوندي دي)

کتاب پېژندنه

د کتاب نوم:	د لفظونو په سينوکښې
نوم:	شېرعالم
قلمي نوم :	پرېشان محسود
د پلار نوم :	اينځرګل
قوم:	محسود (مسيد) سويلي وزيرستان (چګملائی)
د زېږون نېټه:	1988
کمپوزنګ:	پخپله (پرېشان محسود)
بيه:	۲۰۰ روپی
فېس بك آدرس:	پرېشان محسود
د چاپ شمېر	۵۰۰
د چاپ کال	اپرېل 2018
چاپځای	اعراف پرنټرز پېښور

چاپ کتاب :	دړد او بهير (اګست 2015)

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترون

(ویښ خوبونه)

ای ، زه چې په ویښه کوم خوبونه وینم
هم له هغو خوبونو
نه مې یو خوب ولیدو
چې د جنګونو د انسان دلاسه
یَوهٔ د لسو شپو د غبرګې بچي
په وینو سره شهیده خپله مورکۍ
سره د وینو د شیدو رودله

پرېشان محسود

ډالۍ

خپلو دوه بچو

خیام الهام

او

رومی رازی
ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترتیب

شمیر	عنوان	مخ
.1	هر سحر دي چې جمال نوي ظهور کا	11
.2	که جلوه ده اوکه نور دے	12
.3	که یم په سیوري که په لمر خوښ یم	13
.4	ستا خبرې د پام وړ دي	14
.5	بیا وخت د تقاضې جوړه کړه لار په ائینه	15
.6	چې ځنځیر نغمه نغمه شو	16
.7	مخ دې د کتو شو اوکه توان مې نظر اوموند	17
.8	حسن لېوني وبل چې د زړونو سینې خیرم	18
.9	مرض مې ستا د عشق چې د ځیګر سره شو غاړه	19
.10	چې مې تللې ښکلې یار دې له اغوشه	20
.11	دا عشق مې مستانه وو که په ساز کښې وه مستي	21
.12	ښکلې زړه ښکلې نظر لرم ځل مخې	22
.13	ځواب د ولې چې شي ولې پاتې	23
.14	ښۀ ده چې سر ته ارمان اونۀ رسي	24
.15	زما یار لېونې ګورئ ، چې په شپه ځي	25
.16	زه د ستا په غم کښې ژاړم او تۀ خاندې	26
.17	د باڼو خوکې دي اشنا په پردو زړونو لګي	27
.18	د غزل شپه ده غزلزار یمه نن	28
.19	وختونه اړول نۀ دي دي دهر کښې ژوندون دے	29
.20	پوهېږم نۀ هستي اوکه زما د مستي سوال دے	30
.21	وایم درته وایم خو خبرې ته مې پرېږده	31
.22	ښکته ځۀ دي بره ځۀ دي؟	32
.23	دا دعشق چې دومره زور دے	33

شمیر	عنوان	مخ
.24	پۀ یو ګل کښې خو تش رنګ دےاو بهاردے (نظم)	34
.25	یار چې بیا کړل تور باڼه په هنر پورته	35
.26	عقل به ومنې، جنون مې ژوند اسیر نه منې	36
.27	کاروان روان دے، ژوند په رفتن دے	37
.28	له به څو په اور ورتیږي د ځیګر سوز	38
.29	ستا د زلفانو دا مستي مې په دار وخېژوي	39
.30	ژوندون خو ای زړګیه د ارمانه سره خوند کا	40
.31	سترګې سرې زما د یار بلې ډیوې	41
.32	سپین بشر ئې منور افتاب د حسن	42
.33	کله یوه اوکله بله، بهانې کا	43
.34	وطن مو بدو سترګو ته سمسور نه دے پکار	44
.35	خدای دې مۀ کړې په ایمان چې څوک غریب شي	45
.36	غمګین ماښام (نظم)	46
.37	متې د جلال چې وي زور به د جمال یوسي	47
.38	پۀ ائینه کښې وم هم وم د ائینې نه بهر	48
.39	و سپین مخ وته دې دومره ډېر په ځیر شم	49
.40	دګلشن و سبل ته ځي په ګشت دګلو	50
.41	ازاد نظم	51
.42	د زړۀ پۀ کسو مې وکسه ، ډېر بې وسه یمه	52
.43	هله راګوره، هله چې مرمه	53
.44	جانانه ما د ژوند د رېګذارونو تصویرونه	54
.45	راښکاره شه پستې شونډې ګفتار وکا	55
.46	یو ارمان (نظم)	56-57
.47	ستا غرونه غرونه غم نور پۀ زړګې نشم نیولے	58
.48	کوم سپرلے دے چې مې ګل پکښې بوی کړے	59
.49	خاورې مې ارمان دے لېونے یمه	60
.50	ستا په نامه مې شه اغاز سحر	61

(c) ketabton.com: The Digital Library

51.	یو رنګین غوندې ماښام وې (نظم)	62
52.	مونږ دارته نهٔ ګورو وطنه مونږه درته ګورو	65
53.	دشت دې د ژوند د مزلونو وخت دې	66
54.	چارې په ما مهٔ کړه چې زه کړمه خپلې چارې	67
55.	ستا په اوښکو مې دزړهٔ شمع بلیږي	68
56.	سپرلے او خزان (نظم)	69
57.	پټ شوي دا له ذاته په سرونو کښې سرونه	70
58.	وطنه کوم کهنډر دې وژاړمه	71
59.	ستا د سترګو په نشه مست په دا بنګ زهٔ	72
60.	په فطرت کښې په حېرت کښې یم جانانه	73
61.	دا قدر د انسان چې د حېوان نه شو کم ولې؟	74
62.	پهٔ سحر کښې چې رندي ستا د جمال کړم	75
63.	د سکول د ماشو مانو دپاره (ترانه)	76
64.	کورینه ړانګ دي که دې مېژ دې توس په غرهٔ کښے	77
65.	د جانان د لونګینو سترګو خوب یم	78
66.	زه چې په سېل د کائنات ووځمه	79
67.	شوندې پرانیزه په ناز	80
68.	یاره اړوي چې په کوم لوري مخ	83
69.	زه خو ستا د مستۍ بنګ یم	84
70.	سکنې ماښام شو ، دریاب ودریږي (نظم)	85
71.	بیا مې والوتې د خیال په دشته زانې	87
72.	رند خو نهٔ یم چې به تل درته سلام کړم	88
73.	د ژوندون په دې لوی بحر کښې یو خس یم	89
74.	زما د ترهٔ زوئ د (نقیب الله شهید) په نوم	90
75.	ګوټ راباندې وخښه مایوسي ساقي ګناه دې	91
76.	دستا دوا دوا اوبهٔ زما وطنه (ترانه)	92
77.	شپه کښې رڼا د سپوږمۍ ستورو څهٔ ، چې بربلیږي	94
78.	نن له سحره څه قضا ډېره ده	95
79.	چې حق حېران دمېخانې ورهٔ کښې دې اودرولم	96
80.	د یوې پېغلې سندره	97
81.	د سوي زړهٔ خبره چاته وکړم	98
82.	بې مطلع غزل	99
83.	وقتِ پیری (نظم)	100
84.	زوړ واسکټ زړه کمبله به رواخلم	103
85.	زه خو بې مثله محبت پېژنم	104
86.	قوالي	105
87.	د حیا او د بقا دنیا ته ګورم	107
88.	تنهائي (نظم)	108
89.	راشه لږ واوره زما سترې غزل	110
90.	پاکه خاوره (ترانه)	111
91.	نغمه کړه پورته سرودنوازه	113
92.	ای لمر مخیه (نظم)	114
93.	دهجر شپه مې مېلمانه ده رانه ځان ورک شوے	115
94.	هر وګړي مو د قام که باهنر شي	116
95.	هغه وخت هغه خبرے (نظم)	117
96.	ستا د سپینو لاسو جام په ما روا شه	119
97.	چاته مړوند، چاته شو قبر سکون	120
98.	بېدار سړیه	121
99.	داچې پورې په دې غرونو کښې میشتهٔ دي	122
100.	باران پهٔ غرهٔ وربدهٔ	123
101.	شبنم که ګل وته ښکلا بخښله	124
102.	ولې ؟ أزاد نظم	125
103.	سبا بیا (نظم)	126
104.	دګل د خاموشۍ نه وه د چا خاموشي زیاته؟	127

(c) ketabton.com: The Digital Library

.105	ای انسانانو!!!! (نظم)	128
.106	دومره حسن ستا د سترګو په چینه کښې	131
.107	په دې ورایه توره ډېره نوم زما دے	132
.108	کبر خو دې زده دے (سندره)	133
.109	راشه زاهده! چې خیال سر پورته کړو	134
.110	لمر (نظم)	135
.111	د خاکي آدم وجود (معرا نظم)	137
.112	تا د خیال پهٔ لاسو ونیو ماته ګل	138
.113	انسان خفه دے (آزاد نظم)	139
.114	مرې دې راپاڅي د ژوندو پهٔ غم دې وژاړي	142
.115	د خدايي تصوير (نظم)	143
.116	وجودونه وو پهٔ لار باندې روان وو	144
.117	افسانوي خیال (آزاد نظم)	145
.118	دا چې سپرلے وغزیږي بیا	151
.119	کله کله خو جام پورته شي له خونده	152
.120	د نمرود سرکشي (نظم)	153
.121	سبا تګ دے	157
.122	مړه کوشش کښې چرته ده کامیابي!!!نظم	159
123	همت (نظم)	160
124	مزل (نظم)	161
125	مونږه د دوران سترګې لیدلې دي	163
126	وحشته! (نظم)	164
127	چې بې سببه مې قلم پورته کړو	167
128	نابودي د خزان راغله دګلشن پهٔ ګردون هسې	168
129	ولې تهٔ ماپهٔ دي قصه آشنا حیران پرېږدې	169
130	تر یو جهان ئې ګوره بل جهان دے هسې لوی	170
131	چې طلب ئې کوي دا حق د هغو دئ	171

132	پهٔ نرګس پسې بیماره لونګینه	172
133	مړګي خو حق دے چې مړګونه نهٔ وے	173
134	ای وایه ترا وو اسمانو بره سمندره	174
135	د خیال ماڼې دې چې نسکورې نهٔ شي	175
136	راځئ چې ببرته انسانیت معراج ته ورسوو	176
137	ما چې سم ګرانه دستا محبت کړے	177
138	شیخ ته!!!!!! أزاد نظم	178
139	راشه ملاجانه! د جنت قیصه یوخواته کا	179
140	بیا مغني چې پهٔ نغمه د سحر لاس کړ	180
141	اشنا مونږ پهٔ کړو لارو هم سم کوو مزل	181
142	زهٔ خپله نشه لرم زهٔ سرې سترګې پېښتون یمه	182
143	چې نه پهٔ تول وو نهٔ پهٔ تله پوره	182
144	سره ښکلے ځواني دې د لیدو سره جوړیږي	184
145	ببازی عشق میبازم دل و جان رافدا سازم (فارسی)	185
146	زه د عشق پهٔ سر بازی کښې د خپل ځان ځنې تېرېږم ترجمه	186
147	از دیر مغاں آیم بی ګردش صهبا مست	187
148	زه له مغان راغلم په تلاش ددې صهبا کښې مست	188
149	دنیا او قسمت	189
150	نن ئې پیمان د پیماني کړے دے	191
151	والوتے کونترې پهٔ هوا کښې	192
152	چې د فطرت پهٔ رنګینیو کښې یم	193
153	بې زړه طبیب ته مې زخمونه د ښودلو نهٔ دي	194
154	او بیا ماښام شو ساقي	195
155	((لنډ شعرونه))	196-209

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

هـر سـحر دې چې جمـال نـوې ظهـور کـا
څـه سـبب دے ، چې مې زړه نغمې د نـور کـا

کـه زاهـد هـم پـه سـحرکښـې اودس وکـړ
بـرګ ِګـل هـم پـه شـبنم د ځـا ن طهـور کـا
جمعیت چې په وحدت کښې رنګ پېدا کړي
زمـا زړه خدایـه ! حـرم هـم کـوهِ طـور کـا
پـه هـر لـوري تـرنم پـه هـزار خـور دے
کـه ذره ده ، اوکـه مسـت سـمندر شـور کـا

زه ثنـا د هغـه چـا کـړم ای پرېشـانه !
چـې ثنـا ئـې ونـې ، بـوتې هـم طیـور کـا

✓

4.11.15

○

کـه جلـوه ده اوکـه نـور دے
بنـدګي ده کـه طهـور دے

د سـکون تیـاره چې شـته دے
چـې د سـپین سـحر ظهـور دے

کـه نغمـه ده پـه ګلشـن کښـې
کـه د مسـت سـمندر شـور دے

دا معـراج ، کـه راز ونیـاز دے
دا حـرم کـه کـوهِ طـور دے

دا ادم دے کـه حـوا ده
فرشـته ده اوکـه حـور دے

دا هـر څـه لـه هغـه مخـه
چـې نبـي اکـرم حضـور دے

21 .9.16 ✓

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

که یم په سیوري که په لمر خوښ یم
زه په امېد کښې د سحر خوښ یم

یو مسلمان او بل پښتون یم ربه
د سوال روزي بد دے نهر خوښ یم

شته په فراق کښې دوصال خوندونه
زخم په زړه ، داغ په ځیګر خوښ یم

ضمیر مې نهٔ پرېږدي په ذات کښې خلقه
له دي مجمر ځنې بهر خوښ یم

که مې هنر د کیمیا نهٔ زده پرېشان !
په شاعری په خپل هنر خوښ یم

27.1.16

○

ستا خبرې د پام وړ دي
دا سندرې د پام وړ دي

غم دې بار په میئن مهٔ شه
ملغرې د پام وړ دي
اې وطنه دستا لوړې
شنې ژورې د پام وړ دي
په قلا دې د چشمانو
ښې لښکرې د پام وړ دي
د شاهین د نظر سترګې
سرې وزرې د پام وړ دي
چې له مرګه انسان ژغورې
والله زغرې د پام وړ دي

هو ،نران مو په تاریخ کښې
شاباش نرې د پام وړ دي

24.1.16 ✓

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا وخت د تقاضې جوړه کړه لار په ائینه
چې پروت په ائینه کښې دې غبار په ائینه

راشه د زړه کور ته مې په سترګوکښې راتېر شه
بیا را چې د مودو نه شي بهار په ائینه

تور مخ به دچا ولې پکښې سپین ښکاري ملګرو
ما کړے په پښتون ضمیر دېرکار په ائینه

پاکې دې سرې شونډې کړے زما په لمن پورې
وچا دې رنګولې سرۀ خمار په ائینه

پرېشانه ستا په خلۀ نن!!!! دا تور د چپ مهرونه
حېرت دے په معنا کښې هسې وار په ائینه

23.1.16 ✓

چې څنځیر نغمه نغمه شو
د زړۀ ویر نغمه نغمه شو

ژوند دچا د خیال په متېو
پۀ تکبیر نغمه نغمه شو
چې زما پۀ زړګي ښخ شو
هغه تیر نغمه نغمه شو
په خطا کښې ئې خدای یاد کړ
راشئ، پیر نغمه نغمه شو
پوست نظر مې ستا و مخ ته
چې شو څیر نغمه نغمه شو

د پرېشان د قلم ذوقه
ستا صریر نغمه نغمه شو

20.11.15 ✓

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

مخ دې د کتو شو او که توان مې نظر اومونډ
ښکلے چې وو خيال ښکلے عنوان مې نظر اومونډ

ما خو تصور د رسوائے کړو لرې لرې
خلۀ په خلۀ رسوا شوم چې سامان مې نظر اومونډ

څۀ وو کائنات خو تصور ستا د هستۍ وو
لمر ته مې نظر کړ، که ربحان مې نظر اومونډ

ښنګ سرغړونه ای اشنا دخپل جمال نه کړې
نن چې ائينې ته ستا نظر مې حېران اومونډ

بند مې که وه خلۀ د اوربدو غوږونه نۀ وو
ګورم اوس پرېشانه ! چې بيان مې نظر اومونډ

13.10.15 ✓

○

حسن لېوني وبل چې د زړونو سينې څيرم
ما وېل چې جنون يم د رازونو سينې څيرم

راغې په خندا بورا وئيل چې کار مو يو دے
تۀ ، هغسې زۀ هم د ګلونو سينې څيرم

هيڅ مې نۀ وو لاس کښې خو چې عزم وو ملګرو!
دا يم اوس لګيا يمه د غرونو سينې څيرم

خلک دې طلب د ګوهرونو کا په سيند کښې
زه پۀ دې خبر يم د لفظونو سينې څيرم

ټول مطلب مطلب دے هيڅ طلب د وفا نشته
راشه ګني اوس د الفتونو سينې څيرم

عشق يمه پرېشانه! د فراق سوې نغمه يم
ځړيکه يم د دړد د پرهارونو سينې څيرم

14.10.15 ✓

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

مرض مې ستا د عشق چې د ځيګر سره شو غاړه
لړمون مې وينې وينې د پرهر سره شو غاړه

وعده ستا دراتلو وه دتيارې په امکان پاتې
امېد مې لکه شمع د سحر سره شو غاړه

رازونه شول نبضونه، او بيا تورې لکه ستورې
نظر مې چې اشنا ستا د نظر سره شو غاړه

خپل ځان کړه د ښو خلقو په ټهولي کښې ځلند ستورې
وجود د سپوږمۍ چا ليد خو د لمر سره شوِ غاړه

کوومه دمکانه لا مکان سره خبرې
چې دا لېونې سر مې د منبر سره شو غاړه

شاهين هله شاهين شو چې نظر ئې اتشين شو
ژوندون ئې چې پرېشانه! د خطر سره شو غاړه

/8/2015

د لفظونو په سينو کښې پرېشان محسود

○

چې مې تللې ښکلې يار دې له اغوشه
دقرار شپه مې اونهٔ مونده مدهوشه

مسته خياله تا ياري راسره پرېښوه
ښې لمحې دژواندانهٔ مې شوې بې جوشه

ائينه څه له فطرته وه حېرانه
څه په مړاوو کتو يارکړله بې هوشه

چې ديار د مخ پشان ګل پکښې نشته
څهٔ، که پلورې دېر ګلونه ګلفروشه

چې ئې ورځ کړه د ژوندون د تلاش چغه
دا کمال دے چې ئې شپه کړله خاموشه

زه د داسې قام شاعر يمه پرېشانه!
سر تر پا دے چې بې نښنه او بې ګوشه

26/7/15

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا عشق مې مستانه وو که په سازکښې وه مستي
زما وچه تنه کښې که شهبازکښې وه مستي

دا سترګې د موسی چې کوهِ طور کښې رڼا وینې
دا غرهٔ کښې مستي نهٔ وه رازو نیازکښې وه مستي

اوس ناست یم د ذرې ذرې وجود سندرې وایم
یو وخت وو چې ځواني وه په هر نازکښې وه مستي

نظر چې شاهیني وو او فکرونه عقابي وو
نشیب کښې وه مستي او په فرازکښې وه مستي

پرېشانه ! عشق مې څهٔ وو ؟ خو په حسن پسې مرګ وو
انجام ئې خومره تریخ دے په اغازکښې وه مستي

25/8/15

ښکلے زړه ښکلے نظر لرم ځل مخے
باري ! زهٔ هم دلبر ولرم ګل مخے

زه سړے یم د یو مخ دیګرګون نهٔ یم
خوښ مې هیڅ شه لکه ته هسې شل مخے

طبعیت چې دسړي ورته رند رند شي
خلکه ! څوک دے ؟ دا نشه نشه مُل مخے

څکه مخ مې کړو غزل ته چې مې کار وو
چې ستا خیال راوربدلو غزل مخے

خپل مخي به ئې چې کړله په ښې ورځې
ورځ چې بده په ما راغلله شو غل مخے

زه پرېشان ترینه وېزار یم په سل مخه
زمانه راته ښکاره شوله بل مخے

18.6.15

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

ځواب د ولے چې شي ولے پاتې
وائي سړے، سړے شي غلے پاتې

چې پکښې يار اوسي، هغه کلي کښې
کشکې چې زه هم شواى يوځلے پاتې

په دي سنګر سنګر ماحول کښې خدايه!
له هر وګړي شو کورکلے پاتې

لاليه چرته لاړې بيا اوخانده
د زړه پرهر مې شو ګنډلے پاتې

رندانو لوټ کړو ترې د مُلو محفل
شيخ پکښې بيا شو خداى بخښلے پاتې

په ژوند ئې خومره وو ياران پرېشانه!
نن په مزار ئې شو يو ځلے پاتې

13.6.15

د لفظونو په سينو کښې		پرېشان محسود

○

ښه ده چې سر ته ارمان اونهٔ رسي
زړګيه مرګ دي په ځان اونهٔ رسي

رېباره څه معنا ؟ دا هسې ګيلې
يَوه ګيله تر جانان اونهٔ رسي
وړې وړې د طنز خبرې اشنا
بائد زمونږ تر خفګان اونهٔ رسي
شي د وحشت تورو تيارو کښې پاتې
ځنې قيصې تر بيان اونهٔ رسي
نظر وعقل دي د پښو لاندې دي
سر دي رښتيا تر اسمان اونهٔ رسي
زما غزلې ، د دوران خبرې
څه ! چې اوس څوک په دوران اونهٔ رسي
وحشته! ستانه به اوباسم سترګې
لاس به مې ستا ترګرېوان اونهٔ رسي

د خوار پرېشان ارمان چې نهٔ وي پوره
ستا ترکمڅو به ګلان اونهٔ رسي

12.6.15

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما يار لېونے ګورئ ، چې په شپه ځي
نهٔ پوهېږم ، مرور دےکه پخله ځي

د اوبو راوړل زحمت شو له ګودره
اننګي ئې په سپين خوَله ځي

بس راځه چې په خپل لور د لمر خاته ځو
لکه لمر شي هسې ډوب چې په قبله ځي

دا ادب د مېخانې نهٔ دے ساقيه !
چې رندان دي له محفل خفه خفه ځي

که دا راز چاته معلوم وي ؟ چې خبر شواى
له وجوده روح په کومه بهانه ځي

چې د لارې مل مې ئې شور خو به اوري
ځوان پرېشان خو تل د خيال په هنګامه ځي

12.6.15

زه د ستا په غم کښې ژاړم او ته خاندے
لېونے شوے راشه زيرے مې دربانده

غر د زړه مې چې له ډېره سوخته وچاود
شوې روانې ترې چينې د وينو تاندے

قيصه ثنګ د مئينتوب شوه درنه هېره
چې کتل به دې پټ پټ د باڼو لاندے

د ادم نسل کشي پرېبردوه بس دے
جنګه! تا خوکړلې بورې زښتې ميانده

هسې تش په نامه ژوند دے د سندرو
زندګي مو دا د زړونو ساندےساندے

د پرېشان د خيال چينه شوه شکرينه
ښاپيرې ورته رادرومي لالهاندے

11.6.15

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

د بانو ځوکې دې اشنا په پردو زړونو لګي
لږ خو احساس کړه چې بې دریغه په زخمونو لګي

ولې دا زه څه لېونې شومه؟ چې سر مې خوږ شو
کاڼي خو تل د لېوانیانو په سرونو لګي

لمانه ښۀ دے تور بورا تقدیره تۀ څۀ وائې؟
کله نا کله خو ئې شونډې په ګلونو لګي

د خیال کاروان کښې مې سوارې تل د جمال ښاپېرۍ
ځوکه ئې یو سر او بل سر په سرابونو لګي

پرېشان محسود د هغه ځای یمه په ویاړ چرته چې
غرونه په وریځو ، د نښتر ځوکې په غرونو لګي

9.6.15

○

د غزل شپه ده غزلزار یمه نن
سبب ئې دا چې بې قرار یمه نن

د لېونتوب په دائره کښې عقله!
واه ، څومره ډېر درنه ووزګار یمه نن

ولې په مینه دې سړے شک اوکړي
د یار به یار وم چې ئې یار یمه نن

شېخه دا تۀ یې چې کړې داسې توبې
له دې توبو دې توبه ګار یمه نن

پرون مې نۀ ښښل چې بې لارې ومه
ځکه یې ښښمه چې په لار یمه نن

د سمندر په کناره شوم بې سود
ځکه پرېشان ترېنه کنار یمه نن

9.6.15

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

وختونه اړول نهٔ دي دې دهر کښې ژوندون دے
راوځه له خلوته چې روښانه سباوون دے

تهٔ ولے هسې نيسې د هر پير مريد لمنه ؟
د ذات په ائينه کښې ستا د خدای سره تړون دے

راځه چې د وختونو سلسلې تمبوو شاته
په دې کښې چې زمونږه نن، سبا او هم پرون دے

تقدير به مې په برخه تل نغمې وي زېږولې
زندانه! چې مې ستا په ځنځيرونو کښې ژوندون دے

اسمانه! دا شوخي ده اوکه راز چې نهٔ نړېږې؟
پېدا وې چا دپاره ، او د چا سره دې يون دے

وحشته! که پرېشان دې د سودا سره اشنا کړم
زما به ډېرې واورې چې زما ايمان پښتون دے

9.6.15

○

پوهېږم نه هستۍ اوکه زما د مستۍ سوال دے
د سپين جبين دلبره! تهٔ چې شته ئې، سپوږمۍ سوال دے

زما د قام بچي ئې چې په خوب کښې هم نهٔ ويني
په ويښه ستا د لويو وړو لاس کښې ډوډۍ سوال دے

ماهسې پښتنه لېلۍ ګنړله خره پړه
چې ځير مې ورته پام شو، په رښتيا ښاپېرۍ سوال دے

زما غزل چې شته دے د دوران په کپرۍ کښې
دا سترګې ژړغونې د ببوسه هوسۍ سوال دے

په نيمه شپه بازار کښې ګرځېده خبر ئې غوښتلو
د دور په جدت کښې دا سپين سرې بوډۍ سوال دے

ما وېل ،مېمونۍ! ما سره ته څومره محبت کړې؟
وئيل ئې ،شېرعالمه! د پخوا مېمونۍ سوال دے

6.6.15

وایم درته وایم خو خبرې ته مې پرېږده
ستائمه تا ستائم خو سندرې ته مې پرېږده

خیال کښې مې راوړې د فکرونو دردانې دي
ښائم درته ښائم ملغرې ته مې پرېږده

سپینه خلهٔ مې توره شي که توره خلهٔ مې سپینه
دا یم نهٔ په دا یم بس ګورګورې ته مې پرېږده

نهٔ یم چرته تللے د بانو ځوکې دې ښکل کړم
دا یمه بس دا یم دې لښکرې ته مې پرېږده

زهٔ الوزوم دلته د خیال مستې کوترې
پائم دلته پائم دې ژورې ته مې پرېږده

وینه ګرموم کړکسې نهٔ کړم ای پرېشانه!
باز یم که عنقا یم خو کوترې ته مې پرېږده

5.6.15

ښکته څهٔ دي ؟ بره څهٔ دي؟
کائنات له سره څهٔ دي؟

دومره غټې غټې اورم
په وړه خبره، څهٔ دي؟

چې دې جوړ کړم الوتو ته
بیا د خیال وزره څهٔ دي؟

په قلم دې ډزې وکړې
توپک ماره نره څهٔ دي؟

په تازه کښې بې ټوپکه
بې له دې سنګره څهٔ دي؟

نهٔ واړې پرېشان بره
چې له دې نه بره څهٔ دي؟

4.6.15

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا دعشق چې دومره زور دے
وایه، بس عقل رنځور دے

د سکون تیاره له شته دے
له د سپین سحر ظهور دے

د حېرت په فلسفه کښې
آګهي وایي چې اور دے

دا زما سپین مست دلبر چې
خدایه ولے هسې تور دے

دا په ټنګ کښې چې ټکور دے
ځکه دلته ټنګ ټکور دے

دا چې اوسې تل په خیال کښې
د پرېشان دغلته کور دے

23.5.15

نظم

(مالیار او زه)

په یوګل کښې خو تش رنګ دے او بهار دے
ما وېل پټ په کښې وجود سینګار سینګار دے

وېل ئې ګورم دا وجود ، دا ازغي لرګړه
ما وېل تګ هم دې وجود ته په دې لار دے

وېل ئې څۀ دي که یوګل په غوړېدو شي
ما وېل دغه تبسم کښې خو خمار دے

وېل ئې څۀ وشو، که لپه اوبۀ ورکړم
ما وېل خدایه نااشنا کار خو لوی کار دے

وېل ئې ښایه ، راز د ګل د وجود څه دے؟
ما وېل، دا بیا مصور سره ګفتار دے

هر تخلیق پسې پټ لاس د تخلیق کار دے
هر یو څیز د کائنات د دۀ شاهکار دے

5.4.13

(c) ketabton.com: The Digital Library

یار چې بیا کړل تور بانهٔ پهٔ هنر پورته
سرهٔ خنجر ئې کړل زما له ځیګر پورته

خلک زر پورته کوي مرغۍ ویشتلې
تا ویشتلې مارغهٔ نهٔ کړلو زر پورته

اسوېلي ما که د خلے نه په وتو شول
له حجابه به شي مخ د سحر پورته

تا چې هم کړلو زما نه مخ بل لورته
ما هم بس له خپل ځنګون نه کړو سر پورته

ژور فکر هم بلها ښهٔ دے پرېشانه!
ولے هغه دے شاهین شولو بر پورته

۲۰۱۵

عقل به ومني، جنون مې ژوند اسیر نهٔ مني
دا ژوند پرست ذهن مې ځکه له ځنځیر نهٔ مني

شعور مې هم د ازادۍ سندرې وایي په ناز
زړه خو بیا هم ډېر مهربان دے، خو ضمیر نهٔ مني

دا داسې سترګې دي چې خوب کړي په بېدارو کسو
خوب او شوګیر دواړه مني، خو یو تاثیر نهٔ مني

زړه مې د قام د سر لوړۍ دپاره هر څوک مني
چې بغاوت کړي داسې مشر او مشیر نهٔ مني

زړه مې اوس داسې ایمان راوړو ستا په سپینوګوتو
د ستا د لاس زهر مني د بل عصیر نهٔ مني

زه که پخپله ډېر پرېشان یم هیڅ پروا نشته دے
خو دا ملال خاطر مې بل خاطر دلګیر نهٔ مني

21.8.08

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

کاروان روان دے، ژوند په رفتن دے
یو څو شېبې دي، بیا ځنکدن دے

مزل د عشق خو، تر دې رسا کړم
چې مې انجام اوس، دار و رسن دے

ژړېږم ځکه ، قیصې دي نورې
نغمه سرابلبل، رازِچمن دے

لار رانه ورکه، ځان رانه ورک دے
نا اشنا ښار دے، پردے وطن دے

غم دې رالیږه، غم به ئې نهٔ کړے
پرېشان له ځوان دے، په تا میئن دے

۲۰۱۳

○

له به څو په اور ورتیږي د ځیګر سوز
زړهٔ سوزیږي، سترګې هم کا، هم نظر سوز

دا زما د دې پښتون ضمیر اواز دے
پښتونخواه مې چې د زړهٔ کا د محشر سوز

غم چې هم نهٔ شي په زړه د ځائېدلو
سینه هم دننه خوَړکا، هم بهر سوز

خدایه! دا له د کوم دور نه تېرېږو
فن پارې د حسن سوزي کړي هنر سوز

پرېشان! ځکه مې مازغهٔ وکړي هم سر سوز
چې د وخت په سرو غرموکښې وکړي لمر سوز

۲۰۰۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د زلفانو دا مستي مې په دار وخېژوي
د محبت ځواني مې سره په انګار وخېژوي

خپل خو زما غوندې ساده ئې خو افسوس دلبره
دا رقيبان دې په قربان او په زار وخېژوي

ستا د دروغو په لوظونو ميئن خپلې ځواني
لکه منصور د ځان سره انتظار وخېژوي

د ستا د سترګو دغه سرې بلې ډيوې جانانه
زمونږ په سترګوکښې د مينې خمار وخېژوي

پرېشان خو وخوږو د قام غم ګنې څهٔ قيصه ده
جګه شمله به په خپل سر د وقار وخېژوي

18.10.2006

ژوندون خو ای زړګيه د ارمانه سره خوندکا
يو دوه شپې دې وي خبر، خو د جانانه سره خوندکا

ګيدړ او شرمښان دی چې ازادګرځي په غرو کښې
زمري خو بنديوان تل د زندانه سره خوندکا

خالونه ئې شنه شنه په سپينه زنه داسې ښکاري
په شپه کښې لکه ستوري د اسمانه سره خوندکا

بس پرېږده چې جانانه ټوله شپه وو غاړه وتي
د مينې تاودې شپې خو د بارانه سره خوندکا

په سترګوکښې ئې دومره قدر نهٔ وي ای پرېشانه!
دا اوښکې لکه څومره د ګرېوانه سره خوندکا

شوال (پش زيارت) ۲۰۰۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

سترګې سرې زما د یار بلې ډېوې
اننګي لکه انار بلې ډېوې

سور پېزوان ئې په دې پوزه داسې ښکاري
لکه وي چې په مزار بلې ډېوې

د لیلې د مخ رڼا ځان سره یوړه
منصور پاس کړلې په دار بلې ډېوې

تا دیدن د تورو شپو سترګو را نۀ وړو
ما کړې هسې ستا په لار بلې ډېوې

پرېشان بیا ورته د زړه مجمرکښې کېښوې
هسې سرې د انتظار بلې ډېوې

شوال (ګربز) ۲۰۰۶

○

سپین بشر ئې منور افتاب د حسن
زه ئې وسوم لوغوړن کباب د حسن

تۀ چې وائې چې پلو ئې له مخ لرکړ
توري زلفې خو ئې شته نقاب د حسن

دا یو ما تري ځنګه سر په سراب ایښې
نوشوي نور په متکی شراب د حسن

دا چنار چنار ځواني دنګه درازه
ورته وایې هر ښائیست جناب د حسن

زما زړه پکښې لاهو کړ تلې تلې
په خپو ئې شو د ناز دریاب د حسن

د خپل خوار قسمت سندري پکښې وایې
پرېشان ځکه غږوي رباب د حسن

۲۰۰۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

کله يوه او کله بله، بهانې کا
دا زما د باغ بلبله افسانې کا

د پردېس بلبل که نهٔ کوي خبرې
تهٔ خو ای د وطن ګله لږ قيصې کا

کله کله د غصې نه سره لمبه شي
مهربانه شي بيا کله اشارې کا

دستا چم ئې ټول زما په وينو سور کړو
تهٔ اوس ياره د محله ننداري کا

چې نظر د بدو سترګو دې وانخلي
ای د ځوان پرېشان غزله سرې لمبې کا

۲۰۰۷ (شوال)

○

وطن مو بدو سترګو ته سمسور نهٔ دے پکار
وطن ته دګلونو ، ګله لور نهٔ دے پکار

جانانه ستا په مينه کښې که ډېر هم ګهنګار يم
اخېر هم مسلمان يمه دا اور نهٔ دے پکار

پښتونه حق او رزق په نارو نهٔ شي ګټلے
تدبير محنت پکار دے او دا شور نهٔ دے پکار

اغياره خپله خاوره خپل اختيار به سره پالو
تر څه مودې وسپېره ګور کور نهٔ دےپکار

واعظه! ته د دغه حقيقت نه مبراء ئې
په توره لمن سپين، په سپينه تور نهٔ دے پکار

پرېشانه د زړه خونه به دې ټوله کړي درما ته
د مينې د پېريانو سره زور نهٔ دے پکار

۲۰۰۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای دې مهٔ کړي په ایمان چې خوک غریب شي
که اسونه زغلوي خاورې نصیب شي

عاشق کله په علاج د ځان پوهېږي
چې د عشق رنځ کړي تېر هله طبیب شي

چې په ژوند یار ته د یار اواز اونهٔ کړي
پس له مرګ ئې که په قبر عندلیب شي

تضاد نهٔ دے د خیالونو هم اهنګ دے
چې په ښکلي جانان مل د چا رقیب شي

غافل قام به پرېشان کله بېدار نهٔ که
که هر څو په منبر بر کښېني خطیب شي

٢٠٠٨

(غمګین ماښام)

څه تور ماښام دے
څه تنهائي ده
بې قراري ده
د پرېشان یاره کنه !
سترګې راپورته کړه لږ
لږ په دې لور وګوره
زما په لور وګوره
چې لږ یقین راشي
زړه ته تسکین راشي

٢٠٠٨

(c) ketabton.com: The Digital Library

متهېې د جلال چې وي زور به د جمال یوسي
نه ګنې دا خیال به دې تش بې معنې خیال یوسي

ځي چې څوک خپل یار وته یوسي معتبر سوغات
ګران دے په هر چا چې څوک عجز د کمال یوسي

څهٔ دي جهنم کښې خو؟ هسې شاړه زمکه ده
دا خو بس انسان دے چې ځان سره وبال یوسي

پټ دے حقیقت د ژوند سترګو پټهېدلو کښې
ښکلے مرګ قاصد دې چې یار ته په وصال یوسي

راز د کائنات به شي څنګ ورته ښکاره پرېشان!
ډېر د لټون تږي به بیرته دغه سوال یوسي

21/1/16

په ائینه کښې وم هم وم د ائینې نه بهر
په زمانه کښې ګرزېدم د زمانې نه بهر

ساقیه هېر به دې شي حجم دپیالې او د جام
راشه دا خپل ظرف دې کړه تول د مېخانې نه بهر

یوه هستي ده چې الست پرې د هست څښې شي یقین
نور که هر څو ووځم د دهر ویرانې نه بهر

معصومو خلقو ځان ته ور د زندان خپل خلاصوهٔ
دا ژوند رښتیا وو دومره تریخ د جېلخانې نه بهر؟

نهٔ وو نور څهٔ پرېشان ئې چل د غونډولو زده وو
هم دا لعلونه وو پراتهٔ د خزانې نه بهر

/2/ 2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

و سپین مخ وته دي دومره ډېر په ځیر شم
چې د خپلې حیرانۍ څنې ظهیر شم

د مستۍ انجام مې ولیدو چې څۀ دے
دا چې کله کله زۀ هسې فقیر شم

چې بقا د دهر وینمه پرېشان شم
په ګلشن کښې د بلبل په خبر په ویر شم

ژوند خرمن د ژوندي اوښ ده په معنا کښې
ای همته، که تېرۀ ورته د تیر شم

زۀ د ښۀ او بد په مېنځ کښې یم پرېشانه!
ګهنګار به یم خو دومره نه چې پیر شم

2/ 2016

○

دګلشن و سبل ته ځي په ګشت دګلو
مست چغار ئي بدرګه دے د بلبلو

بې رُخي او شوندې بُخې تر هغې کا
څو چې پورته شنه پیاله کړمه د مُلو

ستا غمونو مې په زړۀ کړے پنجې ښخې
د منګولو لښکر کار کا په مَنګولو

نن مې لر په الهامي نظر وستایه
تر څو ستائم به دي زۀ په شنو غزلو

بې دیاره ئي طبیب وته چې بیائي
د پرېشان مرض کار نۀ دے د دُرملو

2/2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم

کائنات
ارض و السموت
اُور اوبهٔ او حیات
نباتات او جمادات
،، پهٔ نظرکښې د هغه ذات ،،
هیڅ
،،خور،، له نظره د هغه ذات
دا همه واړه ذرّات
بائد
شتمن شي پهٔ خپل ذات

29/ 12/ 14

د زړهٔ پـهٔ کسـو مـې وکسـه ، ډېـر بـې وسـه یمـه
مـهٔ کـړه سـتم دلبـره کسـه، ډېـر بـې وسـه یمـه

یـو لاس مـې ځـان تـه دې ورکـړې بـل مـې تـهٔ درنیسـه
د سـمندر سـینه کښـې خسـه، ډېـر بـې وسـه یمـه

یو خـوا انسـان یـم چې مې غوښـې د خـوراک نـهٔ دي نـو
بـل د غریـب د بچـي نسـه، ډېـر بـې وسـه یمـه

خپلـه ضـمیره ! دا مـنم چـې ګـهنګـار یمـه ډېـر
ای خپلـه خیالـه مقدسـه ، ډېـر بـې وسـه یمـه

زهٔ خـو فنکـار وم غـږ مـې اوری خـو فریـاد مـې واورئ
ای زمـا قـام زمـا اولسـه، ډېـر بـې وسـه یمـه

د پرېشـان زړهٔ خـو لکـه یـو سـل چاودېـدلي زړونـه
ای دا تـهٔ یـو بیمـار نرګسـه، ډېـر بـې وسـه یمـه

2/ 2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

هله راځوره، هله چې مرمه
د سترګو توره، هله چې مرمه

هله! چې وايي، غريب سړے ئې
له دي پېغوره، هله چې مرمه

هلته ژوندونه ، پهٔ خاموشۍ کښې
هاى دلته شوره، هله چې مرمه

ياد د جانان مې، پهٔ زړهٔ اړي کړم
د هجر زوره، هله چې مرمه

پرېشانه ياره، شومه سرتوره
پهٔ رواج توره، هله چې مرمه

2/ 2016

جانانه ما د ژوند د رېګذارونو تصويرونه
جوړ کړي مې د وخت پهٔ پرهارونو تصويرونه

وخت څومره مصور دے او شاعر څومره عکاس دے
زده کړي دي چې چا تري د لفظونو تصويرونه

تهٔ خبر کړې لويه خدايه اى د امن لويه خدايه
حالات بيا وروي نن د اورونو تصويرونه

پهٔ تک شنهٔ پسرلي کښې هم امکان د خزان شته دے
پهٔ وينو مې ليدلي د ګلونو تصويرونه

خوارهٔ وارهٔ پراتهٔ نوکارې شوي د ژوند دشت کښې
پرېشانه ستا د فکر د خوبونو تصويرونه

٢٠١٠

(c) ketabton.com: The Digital Library

راښکاره شه پستې شونډې ګفتار وکا
توري سترګې په زړګي مې ګذار وکا

خبر دے بیا مې بیا بیا وژنه پروا نشته
ژوندې کېږم چې بیا بیا لږ خو وار وکا

د ځوانۍ نوکارې ښخې کړه شور وکا
د درد فکرکښې مې بیا سوې لار وکا

د ژوندون ستړے نوم واخله سر زخمي کړه
د رواج دغم پنجره کښې چغار وکا

خدای ځواني او بل مستي تاله درکړي
پسرلے دے نن خو ست د خمار وکا

د ژوندون د غم رباب نغمه راوړي
ای پرېشانه! د ارمان یکه زار وکا

6/6/2007

یو ارمان

چې تنها ناست وم
او نیمه شپه وي
شمع بلیږي

د جاړی شپه وي
سکروټې سرې وي
سپي نۀ غپیږي

راتلوني شپه مې
هم پۀ خپل کور وي
زړۀ مې نۀ لوېږي

ناست پۀ خپل خیال کښې
پۀ خپل جهان کښې
سوچ مې ډوبیږي

بیاض پۀ لاس کښې
قلم پۀ ګوتو
شعر سازیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر ارمانونه
دا هم ارمان دے
دا یو ارمان دے
دا مې ارمان دے

۲۰۱۴

ستا غرونه غرونه غم نور پهٔ زړګي نشم نیوے
وعدې دې د خزان او د سپرلي نشم نیوے

رادرومه که رادرومې دغه وخت مې د مستۍ دے
تېرېږي دورانونه بس ځواني نشم نیوے

آخېر اشنا زهٔ پېغله پښتانه یمه شرمېږم
لاسونه درته نور پاس په منګي نشم نیوے

بس دومره لار خارله شي بس دومره انتظار شي
ما وژني خاموشي ستا، تنهایي نشم نیوے

پرېشانه بس دے نور د پسرلو وطن ته راشه
دا ګل ګل ارمانونه په مرګي نشم نیوے

2005 باړه خېبر ایجنسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

کوم سپرلے دے چې مې ګل پکښې بوی کړے
هرسپرلي کښې مې چمن د زړه سوی کړے

یو سپرلے نۀ دے چې زه ترې بېنوا یم
هر موسم راسره دا رنګه خوی کړے

ماله نۀ راکۍ غُنچې د ګل د شونډو
د ګلونو لالا چا راته پوی کړے

د خزان سیلۍ رالوتې په څۀ شروه
چې له لاسه ئې زما ډک جام توی کړے

پرېشان تېرکړل تل په پټه خلۀ وختونه
څوک دې ووائي که چاته ئې ګوی کړے

/2009

○

خاورې مې ارمان دے لېونے یمه
څیرې مې ګرېوان دے لېونے یمه

نور خو ای زړګیه په دې کلي کښې
عمر راته ګران دے لېونے یمه

مړي د لحد راځنې بیا غواړي
زړۀ څومره نادان دے لېونے یمه

ورانه د قرار خونه مې ورانه ده
اُور راته جهان دے لېونے یمه

څه ئې په غمونو کښې رانغښتي یم
وخت بیا سرګردان دے لېونے یمه

هغه تېر وختونه چې رایادکړمه
دا خو بس دوران دے لېونے یمه

2006 (پش زیارت . شوال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا په نامه مې شه اغازِ سحر
چې مستا نه وي نغمه، سازِ سحر

پرېږده شبنم چې راوریږي فطرت
د ګل وجود څۀ دے خو نازِ سحر

مهینه یاره! چې ستا مخ مې ولید
بس دے نور څۀ کړمه جوازِ سحر

د هر ذي روح په مخ ممنۍ تبسم
څه په پرده کښې دے اعجازِ سحر

لمر هیڅ جواز د سحر نۀ دے پرېشان!
دجرس غږ دے ګوره رازِ سحر

15.5.20

نظم

یو رنګین غوندې ماښام وے
د غمونو قتل عام وے
یاره ستا لاس کښې پیاله وے
او زما لاسو کښې جام وے

زه په خپل فکر وخیال کښې
ستا د یاد تر کلي لاړ وے
ستا خواره واره زلفان وے
زه ئې سیوري ته ولاړ وے
د چینې د چنار شور کښې
سره غرمه موسم د هاړ وے
د غمونو د زړه کلي
غبر اباد او وران ویجاړ وے
د یو نوي ژوند په لاره
مونږ اخیستې نوے ګام وے
یاره ستا لاس کښې پیاله وے
او زما لاسو کښې جام وے

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د سرو ګلو چمن وے
د خوبانو انجمن وے
په هر لوري خوشبوئي وے
سپرلے خور په ټول وطن وے
هر چا يو بل ته کتلے
په يو بل باندې مئين وے
د خيالونو په دنيا کښې
پروت د يو بل په لمن وے
ما يو ته په لاس نيولے
چې د هر چا مونږ ته پام وے
ياره ستا لاس کښې پياله وے
او زما لاسوکښې جام وے

زه د مينې په خوب مړ وے
ياره ستا سپينه څنګل کښې
ډک د مئيو جام په لاس کښې
څنګېدلے په محفل کښې
ما د زړه د باغ ګلونه
وے ټومبلي ستا اوربل کښې
د جنون تر حد رسا وے
ستا د زلفو په څنګل کښې
توري شپې چې لېونے وے

هم سحر کړے سلام وے
ياره ستا لاس کښې پياله وے
او زما لاسوکښې جام وے

چې د غوړۀ لمن کښې ناست وے
د شپونکي خواږه شپېلۍ وے
ما دي غېبر له زلفو ډکه
ته مې غېبر کښې لېونۍ وے
لوپټه دي رېپېدلې
د باران خواږه سېلۍ وے
ستا په سترګو کښې خندا وے
سرکي شونډې دي مسکۍ وے
زۀ هم ټول شباب وے
تۀ هم مسته په ځوانۍ وے
اضطراب نۀ وے پرېشانه
تفکر مې په ارام وے
ياره ستا لاس کښې پياله وے
او زما لاسوکښې جام وے
۲۰۰۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

مونږ دارته نهٔ ګورو وطنه مونږه درته ګورو
وطنه ګوره! درته ګورو مونږه درته ګورو

مونږ د بې ذوقه او بې شوقه ملګري نهٔ کوو
مونږ د کار خلک یو مونږکار ته او هنر ته ګورو

مونږخو لالیه د لټون په لار تل مخکښې ګورو
ګمان دې مهٔ وشه په مونږه چې به بېرته ګورو

مونږ د جمال لېوني ګورو تل و مخ ته د یار
نور خبر نهٔ یو چې بل چرته ګورو چرته ګورو

وایه پرېشانه ور ئې خلاص که ور ئې بند وي ورته
مونږه ئې بیا هم ورهٔ ته ګوروګوره ورته ګورو

20/ 5/ 2016

دشت دے د ژوند د مزلونو وخت دے
وخته! د نوو پړاوؤنو وخت دے

شېبخ د غلهٔ یار شو د سبا په خاطر
راشه د نویو قربتونو وخت دے

د سپینوګوتو ئې برېښنا وینمه
په سمه لار د تیندکونو وخت دے

بې وعدې راشه چې دیدن دې وکړم
ستا په وعده کښې دکالونو وخت دے

په کومه خلهٔ ورته سپړلے اووایم
بس دے راځه خو د ګلونو وخت دے

فکرونه غواړي تغزل پرېشانه!
د مستو مستو غزلونو وخت دے

24.5.2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

چارې په ما مهٔ کړه چې زه کړمه خپلې چارې
عشقه! ستا رخصت ښهٔ چې زهٔ ځم په بلې لارې

دغه چې ئې رازِ کائنات تل سروکار دے
ډېرکا دا لټون که چرته ما پکښې وشمارې

وايه د زړهٔ سره چې دې سر د زړګي نهٔ يم
لارې مې تر نيمو شپو بيا هسې ولې څارې

بار دې د يادونو پما بار وے ګوشې ناست وے
يو ناڅاپې راغلے په ماښام کښې بارې بارې

ګرځې که پرېشان پسې ترې ډېره طمع مهٔ کړه
عقل له ځان زده کړه وکم عقلې وهوښيارې

/6/2016

ستا په اوښکو مې دزړهٔ شمع بليږي
ګوره شمع چې بليږي نو سوزيږي

ولې ساه زما ډوبيږي چې ماښام شي
دا خو وي چې زېړې لمرکله ډوبيږي
تور د سترګو مې په مثل د زندان دي
د حق اوښکې مې قېديان پکښې اوسيږي
دا دکومې ويرانې سندرے وايې؟
بلبلان چې په ګلزارکښې ناست چغيږي
يه د يار په مخ کښې بيا سرهٔ اننګې دي
يه پيالا کښې سور خمار دے چې ګډيږي

د زړه وينې کش کول غواړې پرېشانه!
دا ژوندون خو پهٔ اسانه نهٔ تېرېږي

۲۰۱۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم

سپرلے او خزان

سپرلے ساز دے او سرود دے
خزان پاڼې نیست نابود دے
په سپرلي کښې افزائش دے
په خزان کښې خو جمود دے
خزان چاته مقصود نهٔ دے
سپرلے هر چاته مقصود دے
خزان وچ سپېرهٔ بادونه
سپرلے ځومره خوږ او تود دے
سپرلے مست او رنګین خیال دے
د خزان دغه څهٔ دود دے
سپرلے ډکه خلهٔ خندا ده
خزان دړد د اوښکو رود دے

خزان پاڼې پاڼې خور دے
سپرلے موتیے یو وجود دے

8.3.2008

پټ شوي دا له ذاته په سرونو کښې سرونه
مشغول دي د پردیو په ځانونو کښې سرونه

زما د دړد جنون اوس د احساس دائرې څهٔ کا
روان مې له هر زخمه په زګونو کښې سرونه

باداره! که هر څو دې سر پټ کړے دے له خلقو
ښکارېږي دې محل په دیوالونو کښې سرونه

وحشت نن ګوره ځومره مهربان دے په لاشونو
اخیستي ئې پخپله په لاسونو کښې سرونه

پرېشانه حسرتونه د مئینو په سینوکښې
پراتهٔ دي له پېړ یو په قبرونو کښې سرونه

/7/2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

وطنه کوم کهنډر دې وژاړمه
وايم چې سراسر دې وژاړمه

برباد برباد ،دامن تبرې تبرې
کچکول کچکول ،نهر دې وژاړمه

لېر مې په حال د روزګار پرېبرده عشقه!
چې لېر خپل شام سحر دې وژاړمه

زړګيه سوزې به تر څو په زړۀ کښې
راځه چې نن بهر دې وژاړمه

دا تۀ ! دامن محبوبا کونترې
زخمي زخمي وزر دې وژاړمه

وائي پرېشان چې ټول زخمي زخمي ئې
وطنه کوم پرهر دې وژاړمه

30.7.2016

○

ستا د سترګو په نشه مست په دا بنګ زه
لېونے دې شومه ياره په دا رنګ زه

خپلې اوښکې کړم خېرات په خپل کچکول کښې
عجيبه دستا مئين د ځان ملنګ زه

زه سندره د ژوندون او هم يو راز زه
زۀ نغمه يم د سحر د ماښام کړنګ زه

دا څو ستا د نظر توان دے چې اووينې
زۀ دستا نه لرې لرې ستا تر څنګ زه

تصور د هستۍ څۀ دے؟ اې پرېشانه!
لکه شمع بلېدل د ځان پتنګ زه

1.8.2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

په فطرت کښې په حېرت کښې یم جانانه
زه د خپل نظر وسعت کښې یم جانانه

نوم مې وانخلې چې زۀ یمه په خیال کښې
زه د چا سره الفت کښې یم جانانه

بې لتانه که دروغ وایم چې دا یم
په رښتیا چې په راحت کښې یم جانانه

خلک نور درسره ضد کا چې دې ورک شي
وایه مۀ چې مصیبت کښې یم جانانه

هو دا تۀ خو بس برغولے د دوزخ شوے
هو دا زه خو په جنت کښې یم جانانه

جهانونه رانه هېر دي ای پرېشانه!
زۀ له دلته په لذت کښې یم جانانه

2.8.2016

○

دا قدر د انسان چې د حېوان نه شو کم ولے؟
غورځیږي سرۀ لاشونه د خپل ځانه قلم ولے؟

بې توله قیصې مۀ کړه چې تلل به طول ونیسي
دا زیات ولے وي زیات او چې اشنا وي دا کم ولے؟

زه څنګه دستا نۀ یم ، مئین تا باندې دلبره
د ورځې دې یاد اوري او د شپې دې وي غم ولے؟

لېز راشه ائینې مخې ته وغواړه څُمونه
که زړۀ دې درته اووې چې دې مله کښې شو خَم ولے؟

خپل ځان د چړګ لګی کړه که دې خلۀ سمه پکار وي
د وخت په کبړه خلۀ کوے ګفتار خانه سم ولے؟

بس دا چې ، پرېشان تش درته په لاره کښې زړۀ ایښې!
دا تګ راتګ دې بند کړلو زمونږه په چم ولے؟

3.8.2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

پۀ سحرکښې چې رندي ستا د جمال کړم
څومره ډېره ننداره پـه يَـوۀ خيال کړم

د منطـق د فلسـفې بچيـه ګـوره
ځوابونـه بـه دې واړه درتـه سـوال کـړم

کائنـات ئـې چـې پـه يـوه ادا کـړي رقـص
لـه خـو ژونـده! زه مسـتي پـه هسـې لال کـړم

مجسـمې څـه جـوړوم او څـه تراشـمه
سـوړے عشـق د جماليـاتو دې کـولال کـړم

ننـداره د ښـۀ صـورت پـه بيعـه نـۀ ده
بـازاري حسـن کـه څـۀ بيعـه پـه ريـال کـړم

هـر يـو سـاز وتـه بـه سـر وهـم پرېشـانه!
رقـاص زړۀ مـې چـې خـوګر د سُـروتال کـړم

8.8.2016

ترانه

د سکول د ماشو مانو دپاره

مـونږ د علـم شـمعې يـو مـونږکلـه د چا کـم يـو   هـر چـا سـره سـم يـو
لـوړے ارادې لـرو مـونږ ځـوکې د ايلـم يـو   هـر چـا سـره سـم يـو

مونږ د خپل روښانه مستقبل د راتلو زيري يو   مـونږ د ژوند ملګري يو
مونږ لکه حباب يو په معنا کښې سرۀ بځري يو   مـونږ د ژوند ملګري يو
مـونږه د حـالاتو مقابـل کښـې دم پـه دم يـو   هـر چـا سـره سـم يـو
لـوړے ارادې لـرو مـونږ ځـوکې د ايلـم يـو   هـر چـا سـره سـم يـو

مـونږ يـو باشـعوره قـام مـونږ ځـان او جهـان پېژنـو   مـونږه دوران پېژنـو
مـونږ د سـمندر مستي مـونږ شـان د آسـمان پېژ نـو   مـونږه دوران پېژنـو
مونږ په خپل هنر او مـونږ مئين په خپل قلـم يو   هـر چا سـره سـم يو
لـوړے ارادې لـرو مـونږ ځـوکې د ايلـم يـو   هـر چـا سـره سـم يـو

مونږ به په ظلمت کښې ډيوه ګۍ د علم بله کړو   نـوے لار به خپله کړو
دا د وير نـړۍ بـه پـه ژونـد ژونـد خنـدا بدلـه کـړو   نـوے لار به خپله کړو
مـونږ يـو د فطـرت ښـکلا مـونږ ځـاحکي يـو شـبنم يـو   هـر چا سـره سـم يـو
لـوړے ارادې لـرو مـونږ ځـوکې د ايلـم يـو   هـر چـا سـره سـم يـو

مـونږ د وطـن متـې مـونږ د دې خـاورے بچـي يـو   ځـوان يـو مېړنـي يـو
دا وطـن مـوکـور دے پـه پالنـه کښـې زمـري يـو   ځـوان يـو مېړنـي يـو
مونږه په خپل عـزم مـونږ پـه خپل يقيـن محکـم يـو   هـر چا سـره سـم يـو
لـوړے ارادې لـرو مـونږ ځـوکې د ايلـم يـو   هـر چـا سـره سـم يـو

22.1.2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

په مسيدواله ژبه کښې

کورینه ړانګ دي که دې میږ دې توس په غرۀ کشے
څا چې څي خوندینه ډېر دي پوس په غرۀ کشے

غرۀ ته وو بد نۀ ویائې کله
وي مو سوتلائي اشنا ننګ ناموس په غرۀ کشے

دا دې پرېغلۀ د غِرۀ لمن کشے
ګرځي وو ځانګ په ځانګ او لوس په لوس په غرۀ کشے

کُشلائی موسم دې پسرلي دائی
هر شائی ګل شوي دي جانانه اوس په غرۀ کشے

په نوم دې امن په وطن کشے
پرېشان محسود وو ګرځوي سپین ووس(اس) په غرۀ کشے

/8/2016

د جانان د لونګینو سترګو خوب یم
د ځوانۍ په نشه مست یم لېونتوب یم

ستا د مینے د سوداڼ ورېي ماشوم یم
ستا د غم لاشخور ته لاره کښې زدکوب یم

ژوند مې تول د یار وصال پسې شوګیر شو
همه سترګو ته راغلے یم پړخوب یم

د مشرق نه تر مغربه مینه غواړم
هم قائل ئې د شماله تر جنوب یم

زه چې څومره پاس د زمکے په سرګرځم
دومره پټ یمه پرېشانه دومره ډوب یم

/9/2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

زه چې په سبل د کائنات ووځمه
دنیا مې هېره شي له ذات ووځمه

پرېبږده په عشق کښې چې خوناب شم
چې په واتهٔ ترې لکه شات ووځمه

زړه مې حوس کا خو نظر چرته دے
زخمي مارغهٔ یم وزر مات ووځمه

هم ستا به ومنم راستون شه شېخه!
راځه په نیت به د خېرات ووځمه

غم وئیل زهٔ خو د پرېشان په زړهٔ کښې
لکه ازغے به هسې مات ووځمه

/9/2016

○

شوندې پرانیزه په ناز
زړهٔ له دوا پکار ده

د محبت انتها
ساه وارخطا پکار ده

ته بلَوه اورونه
مونږ له رڼا پکار ده

دوا شي بده زما
هله دعا پکار ده

چې کائنات ته گورے
بس تماشا پکار ده

بچې دې مري د غِریب
تاله حلوا پکار ده

دې تورسَریو له هم
څوک مسیحا پکار ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

هله لږ شرم وکه
لږ خو حیا پکار ده

ستانه اوباسم هوا
تاله هوا پکار ده

ستا غزلیزه خندا
مونږ له خو بیا پکار ده

ساه ورکوم دلاسه
ماله خو ساه پکار ده

ای عشوه ګره ژوند!
ادا ادا پکار ده

تنا دهن دهن دهنانا
دهن دهنانا پکار ده

د پښتنو وطن دے
ستا مېلماستیا پکار ده

ورکه شه بغض کینه
مینه وفا پکار ده

د خپل ورک شوي زړګي
د چا نه غلا پکار ده

ګورم دې سیخ سترګو ته
سیخه سودا پکار ده

د پیغمبر اطاعت
د رب رضا پکار ده

د مصلحت نه خالي
نهٔ ده دنیا پکار ده

څهٔ دے اظهار د مینے
د زړهٔ درزا پکار ده

قیصه د ژوند پرېشانه!
سپینه رښتیا پکار ده

18/9/2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاره اړوې چې په کوم لوري مخ
هغه مخ زما درپسې شوري مخ

یاره د هجران غرمو دې وسومه
نشته ستا د وصل سیوري سیوري مخ

مخ د بنیادم دے د اعمال سره
نهٔ خو دے دا ناري او نهٔ نوري مخ

زهٔ چې ستا ومخ ته کله ګورمه
یاره د هر لور راپسې ګوري مخ

هر څوکه پرېشان سینه اسمان لري
ښکلے دے دستا په ستوري ستوري مخ

۲۰۱۲

زه خو ستا د مستۍ بنګ یم
زهٔ خو سور د شفق رنګ یم

زهٔ دشمعې سینګار نهٔ یم
سوې مینه د پتنګ یم

د وجود په مخ باچا یم
د زړګي کور کښې ملنګ یم

چې د امن په طلب یم
له د جنګ سره په جنګ یم

دا د حرص او لالچ وړې
بس له دې زمانې تنګ یم

زهٔ پرېشان یم په خپل رنګ کښې
بس نور هیڅ نهٔ یم لونګ یم

۲۰۰۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم

سکښې ماښام شو ، درياب ودرېږي
د زړۀ شاعر راته
وائي نظمونه
مست غزلونه
رباب ټنګېږي
سکښې ماښام شو ، درياب ودرېږي

دا چې ځواني شي
عشق ومستي شي
جام خو کړنګېږي
سکښې ماښام شو، درياب ودرېږي

مرغۍ ستنې شوې
ځالې تاودې شوې
تيارۀ خوارېږي
سکښې ماښام شو، درياب ودرېږي

قراره شپه شوه
چوپتيا خواره شوه
سګان غپېږي
سکښې ماښام شو، درياب ودرېږي

د نسيم ساز دے
د چړګ اواز دے
سحر رڼېږي
سکښې ماښام شو، درياب ودرېږي

پرېشانه ژوند دے
دشپې دا خوند دے
ورځ خو قارېږي
سکښې ماښام شو، درياب ودرېږي

18.10.13

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

بیا مې والوتې د خیال په دشته زانې
کتهوري مې شول د زړهٔ پسې ممانې

د سپرلي مسته هوا به وچلیږي
په هر ښاخ به زرغونه شي شینکې پانې

دغه څهٔ راباندې وشول خبر نهٔ شوم
چې جذبې مې په شباب کښې شومې وکانې

ماله زړهٔ راکه د خلې وړې دې نهٔ یم
زهٔ خو تا غواړم بس پوی شه وناجانې

خلک وختل له دې خاورو نه چرته
تهٔ پرېشانه! په دې خاورو کښې څهٔ چانې؟

24/9/2016

○

رِند خو نهٔ یم چې به تل درته سلام کړم
ساقي زهٔ خو دې د سترګو احترام کړم

انساني ښائیست ته ګوره په عروج کښې
لېونې که د جمال ،قیصې د بام کړم

پرون هم دلته ماښام راباندې راغې
انتظاره! نن به لاره کښې ماښام کړم

نهٔ باچا نهٔ بل ظالم د ځان غلام کړم
دا تر ډېره حده خپل حوس غلام کړم

دا خو زهٔ پرېشان تل کام کړم ای رقیبه!
دا چې ستا په مخکښې هر وختې ناکام کړم

22/9/2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژوندون په دې لوی بحرکښې يو خس يم
څهٔ هستي او څهٔ مستي ده ،خو تهس نس يم

په دې لوی درياب کښې لوند نشوم انسان يم
د حوس په اور کښې بچ پاتې يم نس يم

زه خو رند يمه ارزو د نوي جام کړم
ساقي مهٔ وايه وماته چې زهٔ بس يم

زه اواز د ډېرو زړونو يم عالمه!
د اولس مېنځ کښې اوسېږمه اولس يم

ترخو وړم به ډېر غمونه د يارانو
يو انسان يم، يو پرېشان يمه، يوکس يم

۲۰۰۸

زما د ترهٔ زوئ د (نقيب الله شهيد) په نوم

دا چې تهٔ به په دې زمکه ګرزېدلې
ستا ځوانئ ته مستې پېغلې موسېدلې

چا وئيل راته چې خوب مې وليدلو
چې د سرو ګلونو مېنځ کښې وسېدلې

ستا ځوانئ ته که سحر په انتظار وو
مازديګر دربانده خاورې واړولې

ستا د مرګ غم مې سينه ارې ارې کړه
له دپاسه پرې سرې اوښکې څاڅېدلې

هغه ورځ، هم هغه، هغه، هغه بله
هم پرون، هم نن،دا اوس مې يادېدلې

روح دې تل له خدايه ښاد غواړم نقيبه!
د پرېشان د قلم وس کښې سرې بدلې

31/8/2016 هم دا ئې د شهادت تاريخ وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

ګوټ راباندې وځښه مایوسي ساقي ګناه دے
تلل دچا له دره لاس خالي ساقي ګناه دے

ګلونه رانه مهٔ غواړه مونږ نهٔ لرو ګلونه
راتګ زمونږ په خاوره د سپرلي ساقي ګناه دے

ازار به درته نهٔ کړم کله دواړه ګهنګار شو
په وچو وچو شونډو اسوېلي ساقي ګناه دے

بس تهٔ خو خپل ژوندون په څاڅېدونکيو پيالو پائې
دا مونږه لېونو له زندګي ساقي ګناه دے

بس دلته خو د خان د غټې خېټې غټ ثواب دے
ماړه خېټه دچا غريب بچي ساقي ګناه دے

ناحق وېنا به څومره ګټوره وي پرېشانه!
رښتيا وئيل که دلته کښې ببخي ساقي ګناه دے

2006

ترانه

دستا دوا دوا اوبهٔ زما وطنه
پرخه وريږي مې پهٔ زړهٔ زما وطنه

ستا نظاري وطنه
ستا ګلداري وطنه
ستا سرچيني وطنه
وربه دي نهٔ کړم پهٔ ډېر څهٔ زما وطنه
پرخه وريږي مې پهٔ زړهٔ زما وطنه

ستا د زلمو سندري
د ننګيالو سندري
د پسرلو سندري
شي به وئيلې په هر غرهٔ زما وطنه
پرخه وريږي مې پهٔ زړهٔ زما وطنه

څومره ازاد وسېږو
اباد اباد وسېږو
تل زنده باد وسېږو
مهرباني ده د هغهٔ زما وطنه
پرخه وريږي مې پهٔ زړهٔ زما وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تهٔ زما خان وطن ئې
تهٔ مې جانان وطن ئې
تهٔ پاکستان وطن ئې
کړم به خدمت ستا پلهٔ په پلهٔ زما وطنه
پرخه وریږي مې پهٔ زړهٔ زما وطنه

2006

○

شپه کښې رڼا د سپوږمۍ ستورو څهٔ ، چې بر بلیږي
چې د زړګي د داغ ډیوې مې تر سحر بلیږي

بېګانۍ شپه خدای زده کومې ستورے له مداره وتے
د سیند سینه کښې چې نن سور د قهره لمر بلیږي

دلته خو چا هم د رڼا په خاطر اُور بل نهٔ کړو
زمونږ وطن کښې اور بلیږي پهٔ څه شر بلیږي

لنډه ئې وکه چې اشنا په لر او بر بلیږي
څه به مو وخت نیسې چې لر بلیږي بر بلیږي

د پښتنو خوني پرېشانه لولپه وګنېږه
بل ته ئې لاس کښې وي اور هم ئې پخپل سر بلیږي

۲۰۰۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

نـن لـه سـحره خـه قضـا ډېـره ده
دا پـه ګلشـن کښـې چـې غوغـا ډېـره ده

تاتـه بـه کـړے چـا ښـېرې وي ډېـرې
وماتـه کـړے چـا دعـا ډېـره ده

نـن شـپه ایسـار شـه د بـاران یـره ده
تـوره تیـاره ده او برېښـنا ډېـره ده

دغـه یـو تـال حلـوا د شـیخ پـهٔ قسـمت!
کمـه ده ډېـره خـو هـم بیـا ډېـره ده

زمـا دزړهٔ هـر داغ ځـلا کـړي ډېـره؟
اوکـه دسـتا دمـخ رڼـا ډېـره ده؟

ځـواب دې رانـهٔ کـړو د مینـې دسـوال
دا چـې خـاموش ئـې سـتا رضـا ډېـره ده

کـه کائنـات لـري اسـرار و رمـوز
د پرېشـان زړهٔ کښـې مـدعا ډېـره ده

26.9.2016

○

چـې حـق حـېران دمېخـانې ورهٔ کښـې دې اودرولـم
د ځـوانۍ تنـدې، دا پـه کـوم احسـاس دې ووژلـم؟

د بوسې سوال راته په خوب کښې لـه چا ګران پرېوتو
پـه خپـل ورکـړي زړهٔ ئـې ببرتـه پـه زړهٔ اوویشـتلم

اوس مې دې نه! لتوي څوک دژوند داستان خاورو کښې
زهٔ خـوکتـاب وم غوړېـدلے چـې چـا نـهٔ لوسـتلم

مـا خـو ډېـوه وه ټولـه شـپه د چـا راتلـو تـه بلـه
ښـه ده سـحره، چـې دې نـن پـه رڼـا اولـوتلم

په تخت و فوق کښې د ژوندون زهٔ لکه تخم پرېشان!
هلـه زرغـون شـوم پـه معنـا کښـې چـې څـو پرېـوتلم

29/9/2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یوې پېغلې سندره

والوتم پهٔ خيال کښې د سیلۍ شومه
باد شومه، باران شومه ږلۍ شومه

خيال راته دستا د سپرلو راغللو
ځانګه شومه، ګل شومه غوټۍ شومه

وخوړو تیندک مې ژواندانهٔ سره
ویښه شوم، بېداره ګړندۍ شومه

شور مې چې د خپلو بنګړو واورېدو
ساز شومه او سوز شومه شپېلۍ شومه

دا چې زهٔ د غرونو غرخنۍ شومه
تاپسې پرېشانه! لېونۍ شومه

25/11/2006

د سوي زړهٔ خبره چاته وکړم
دې ژواندانهٔ خبره چاته وکړم

چې هره خلهٔ وغوړې ته تېته شوله
خدایه! دا زهٔ خبره چاته وکړم

خپل سرومال به ترې قربان کړم واړه
د دې نه بنهٔ خبره چاته وکړم

محفل کښې ناست په اشارت پوی نهٔ شو
رېبار وېل، څهٔ خبره چاته وکړم؟

د ښار لوګو کښې د ښار ورکو خلقو
زهٔ د خپل غړهٔ خبره چاته وکړم

نن مې زړهٔ شوے دے چې اوئې کړمه
هله د زړهٔ خبره چاته وکړم

۲۰۰۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې مطلع غزل

د يوې ورځې مسافر مهٔ شړه خوار شې
چې په تا باندې ئې لار دے غم ئې وکه

پهٔ هغه دنيا کښې شته دي سختے سختے
اې انسانه! نن دې وار دے غم ئې وکه

که مې زړهٔ هر څو مېخوار دے غم ئې نهٔ کړم
ستا په سترګوکښې خمار دے غم ئې وکه

اې لېلې! دغه د پئيو مئين پرېږده
هغه يار چې دې پهٔ دار دے غم ئې وکه

څوان پرېشان دې چې داخل په استانه شو
لکه رِند هسې په وار دے غم ئې وکه

3/10/2016

وقتِ پیری

وخت د پيرې شو
اوس راته ښايه
د جمات لارې
صورت مې زوړ شو
زړګې مې موړ شو
ځواني مې خاورې
اوس راته ښايه
د جمات لارې

وخت د پيرې شو
تسبې په لاس کښې
مسواک په جيب کښې
زمَا سپينه ږيره
دا سپين غاښونه
دا سپينې داړې
اوس راته ښايه
د جمات لارې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت د پيرې شو
اوس تېر وختونه
نۀ يادومه
په مخکښې زورکړم
په مخکښې ځمه
کړم نېک کارونه
او نېکې چارې
اوس راته ښايه
د جمات لارې

وخت د پيرې شو
يَوه مې واورئ
حقونه مۀ خورئ
مالونه مۀ خورئ
ما که خوړل خو
ما که ثۀ ثښبل خو
خو وارې نيارې
اوس راته ښايه
د جمات لارې

وخت د پيرې شو
عمر مې تېرکۀ
دولت مې ډېرکۀ
دا غلا دا سود مود
دا مې ټول هېرکۀ
خدايه! اوس مرمه
نارې مې ناورې!
اوس راته ښايه
د جمات لارې

وخت د پيرې شو
خلۀ دې کړشپه
کليمه وائې
الله کړے
بسم الله وائې
د جنت لارې
پرېشانه څارې
اوس راته ښايه
د جمات لارې

2/7/2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

زوړ واسکټ زړه کمبله به رواخلم
د سیالۍ د بازار تله به رواخلم

تا چې هم نوري رواخیستې صنمه
زۀ به هم درسره بله به رواخلم

دا یَوه خپلۍ به واچومه پښو ته
شُکر خدایه! دا دمے، بله به رواخلم

دا چاودنې چاته هیڅ نۀ پرېږدي خدایه!
دا ! ماشوم بچي منګوله به رواخلم

شپونکے وائي پاس د غرۀ په سر بدله
زۀ د دۀ نه لېږ بدله به رواخلم

دا لاش لاش ځواني به ببرته ای پریشانه!
څوک به لاس راکړي! پخپله به رواخلم

7/10/2016

○

زۀ خو بې مثله محبت پېژنم
دا مې یقین دمے، حقیقت پېژنم

د کائنات ذره ذره ته ګورم
زه خو د خدای شان وشوکت پېژنم

د زړو قدر د زړګر سره وي
زه خو د هر فنکار عزت پېژنم

دا چې په نیمه شپه لیکم سندرې
زه د خوارې ژبې خدمت پېژنم

نظر ساتم دستا په کړۀ وړۀ باندې
رقیبه! زۀ خو دستا نیت پېژنم

که څوک مې پېژني، که نۀ پریشانه!
زۀ خو خپل قام او خپل ملت پېژنم

15/9/2008

(c) ketabton.com: The Digital Library

قوالي

زۀ خو روح یم تا پیدا یم لویه خدایه
نۀ یم خته او نۀ اور یمه له ځایه
زۀ خو نور یم په ذی روحو کښې نُمایه
پیدا کړے دے له مخه د اشنایه
لویه خدایه لویه خدایه
پاکه خدایه پاکه خدایه

زۀ وجود یم د هر څۀ نه بې نوا یم
خدایه تا وته مسجود یم په دعا یم
هسې خته یم بې سود یم وارخطا یم
هسې دا سر په نمود یم خو خطا یم
لویه خدایه لویه خدایه
پاکه خدایه پاکه خدایه

که د عشق قیصه مې ګورې نو منصور شته
که د عشق قیصه مې ګورې کوهِ طور شته
که د عشق قیصه مې ګورې دستا نور شته
که د عشق قیصه مې ګورې دستا کور شته
لویه خدایه لویه خدایه
پاکه خدایه پاکه خدایه

زه خو ستا و قدرتونو ته په څیر یم
لکه ستورے د فلک د ځان په ویر یم
د پیرۍ لافې کووم خو چرته پیر یم
لړزولے خپل احساس او خپل ضمیر یم
لویه خدایه لویه خدایه
پاکه خدایه پاکه خدایه

دا همه زمکه اسمان دستا کړم دے
دشتې غرونه بیابان دستا کړم دے
ونې بوټې او حېوان دستا کړم دے
شه پرېشان لتا قربان دستا کړم دے
لویه خدایه لویه خدایه
پاکه خدایه پاکه خدایه

/7/2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حیا او د بقا دنیا ته ګورم
زه د نور او د رڼا دنیا ته ګورم

غوښ دے غوښ دے د ژوندون تسلسل غوښ دے
پهٔ امېد، امېد قضا دنیا ته ګورم

چې د زمکې د مخ ور راپسې بند شو
امکان نشته، چې به بیا دنیا ته ګورم

هر یو کس په دې بازار کښې سودائي دے
چې د سود او د سودا دنیا ته ګورم

نهٔ مې نن، نهٔ مې پرون سترګې ړندے وے
زهٔ پرېشان یم، د سبا دنیا ته ګورم

10/10/2016

نظم
تنهائي

ناست یم په تیارهٔ کښې ځان ته شمع بلووم
اوښکې مې بهیږي او سینه پرې سړوَوم
زړه مې راړِک شوے تېر وختونه یادوم
وریت مې دې نظر او زمانے ترې دوړووم
ناست یم په تیارهٔ کښې ځان ته شمع بلوَوم

جګ تور دېوالونه د کچه خاوروکوټه
نشته دروازه زاړه بوجۍ پرې اپوته
دلته په کړکۍ کښې د لړګي وړه ګوټکه
باد د شمع روح اخلي چې کوم طرف ته وړم
ناست یم په تیارهٔ کښې ځان ته شمع بلووم

زوړ د پړیوکټ لاندې ئې وچ او شنهٔ مزري
هلته کښې کوزه پراته څهٔ نور زاړهٔ کودري
دلته د لرګو پنجره کښې دوه وارهٔ تنزري
زهٔ هم په زاړه کمبل کښې ځان راټولووم
ناست یم په تیارهٔ کښې ځان ته شمع بلووم

ما هم خپل بیاض او خپل قلم مخې ته ایښې
نیم سګرېټ مې لاس کښې نور مې سم مخې ته ایښې
غم دصنم ډېر او نور مې کم مخې ته ایښې
بس دا زخمي سر خو به پهٔ څه قلاروم
ناست یم په تیارهٔ کښې ځان ته شمع بلووم

29/9/2016

راشه لږ واوره زما ستړي غزل
دا د شاهین د فکر ورې غزل

په نیم پلَو کښې دې مخ پټ کړو رانه
اوس خو پوره مې کړه نیمګړي غزل

که شهید نهٔ شو نو غازي خو به شي
ورمه محفل ته سرپربکړي غزل

دا لکه ګنګا، د خیالونو قلزم
اوبو راوړي، ګنګاخړي غزل

د زړهٔ په دشته لکه سیند پرېشانه!
د اوښ له سترګو پوره ورې غزل

15/10/2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم

پاک سرزمین

(پاکه خاوره)

په خپل وطـن کښې بـه خاني هـم ملنګي کوومـه
پـه پاکـه خـاوره د وطـن بـه سـربازي کوومـه

د شـــهیدانو د غازیـــانو او نیکونـــو وطــــن
دا پــه نــړۍ کښـې د روښـانه تـاریخونو وطـن
پـه ښـو ځوانـانو بـه هـر چـا سـره سـیالي کوومـه
پـه پاکـه خـاوره د وطـن بـه سـربازي کوومـه

تـل لـوړ لـوړ غرونـه ئـې د فكـر د عظمـت نیښـانې
دا شـنهٔ فصـلونه ئـې د نـاز او د نعمـت نیښـانې
پـه شـنو سـیندونو ئـې د ژونـد سـره مسـتي کوومـه
پـه پاکـه خـاوره د وطـن بـه سـربازي کوومـه

مـونږ د وطـن پـه نامـه چـرې مصـلحت نـهٔ کـوو
وطن موکـور دے پـه خپـل کـور کښې بغـاوت نـهٔ کـوو
وطـن چـې نشـته څـهٔ مـزه؟ چـې زنـدګي کوومـه
پـه پاکـه خـاوره د وطـن بـه سـربازي کوومـه

دعـا کـووم چـې پاکـه خـاوره دې تـل ښـاده اوسـي
تــل دې د امــن فضــاګانو کښــې ابــاده اوســي
پـه هـر لمانځـهٔ کښـې بـه وخدای تـه دا زاري کوومـه
پـه پاکـه خـاوره د وطـن بـه سـربازي کوومـه

5/10/2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

نغمه کړه پورته سرودنوازه
غوټۍ په باغ کښې خولګۍ کړه وازه

که ئې په زمکه اسمان به مومې
راشه خبر شه له دغه رازه

ای زما عقله د عشقه لرې
زما جنونه زما همرازه

زۀ دې مړ نۀ شم تۀ دې ژوندې ئې
ای زما موري د ژوند اغازه

تۀ کرم وکړې نیازمندې ډېره
کریمه ربه! ربه بې نیازه

دسحر باده، پرېشان منت کړي
پېغام ئې یوسه بیا تر حجازه

17/10/2016

نظم

ای لمر مخیه
سحر مخیه

ګلبدنه
عنبرمخیه

سیم وزره
ګوهر مخیه

شکرلبه
شکرمخیه

هنرووره
هنرمخیه

لتا زار شم
ستانه زار شم

4/10/2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

دهجر شپه مې مېلمانه ده رانه ځان ورک شوے
زما په توره شپه کښې شپه ده رانه ځان ورک شوے

دومره بدرنګ نهٔ یم مدام چې پکښې ځان ګورمه
که مې په لاس کښې ائینه ده رانه ځان ورک شوے

ولے مې ځان تللے په ویښه دے په بل ځان پسې
د خپله ځانه مې ګیله ده رانه ځان ورک شوے

چې ځان مې نشته دے په ځان کښې زما ځان نشته
ژونده! بې ځانه که لمحه ده رانه ځان ورک شوے

د ځانځانې په دغه دورکښې زما هم پرېشان!
د زمانې غوندې قصه ده رانه ځان ورک شوے

19/10/2016

○

هر وګړي مو د قام که باهنر شي
دغه کاڼي به د لعل هسې سرهٔ زر شي

غزونې ئې که وکړے په خپل ذات کښې
دا قطره به په صفات د سمندر شي

له خبرو ناخبر دي ځنې خلک
له خبرو به خبر شي که خبر شي

چې تضاد لري هر څيز مايوسه مهٔ شې
دغه تورې بلا شپې به رڼ سحر شي

ای پرېشانه! سترګې پورته کړه اسمان ته
چې د خيال په وسعتونو دې نظر شي

7/4/2013

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم

هغه وخت هغه خبرے
پسرلے گل سندرے
ماشومتوب دغم نه لرے
آ دجگو غرو گورگورے
چې رايادې شي لمبه شم
په زړه اوسوزم ايره شم

جيناکۍ دسيند د غاړې
سرې غوتۍ په بام ولاړې
ورکولے به ئې غاړې
خدای خبر چې چرته لاړې
په دې خيال شمه خفه شم
په زړۀ اوسوزم ايره شم

آ ټالونه هغه بېرې
رانه کله به شي هېرې
له مې اوس په خيال کښې ځانگې
شي چپې مې په زړۀ تېرې
بس دخوب وخيال قصه شم
په زړۀ اوسوزم ايره شم

څۀ د اوړي سرې غرمې وے
غرمې څۀ خولې خولې وے
ابېلې پښې به گرځېدلو
څومره ښکلې ورځې شپې وے
څنگه نن د دړد نغمه شم
په زړۀ اوسوزم ايره شم

2006(شوال. گربز)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د سپینو لاسو جام په ما روا شه
دا شراب شراب ماښام په ما روا شه

ګلبدنه! د ازغو څوکې سنبهال کړه
هسې نه چې انتقام په ما روا شه

رواجونه څه روا څه ناروا دي
څۀ امکان! چې دروبام په ما روا شه

ستا هزار فتوې، زما هزار غزلې
بده مۀ ګڼېره، الهام په ما روا شه

د پرېشان سلام به تل په تا روا شي
ستا د سپینې خلې سلام په ما روا شه

20/10/2016

بې مطلع غزل

چاته مړوند، چاته شو قبر سکون
چا زخمي سر له خپل زنګون اوبخښۀ

د سبا لار مې ځان ته اویستله
ما خو هر نن وته پرون اوبخښۀ

د قتل خون ئې پما اوبخښلو
ورته مې بیا د ځیګر، خون اوبخښۀ

د خدای قدرت ته په سپرلي کښې ګوره
هره ذره ته ئې ژوندون اوبخښۀ

د اوښکو ړود په مخ ځنځیر پرېشانه!
خیال ته مې بیا نوې مضمون اوبخښۀ

24/10/2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

بېدار سړیه
هوښیار سړیه

یه وسړیه
په لار سړیه
کار ته مې پرېږده
ووزګار سړیه
دغرۀ سړے یم
دښار سړیه
رنځور به تۀ ئې
بیمار سړیه
زما خوښ نۀ ئې
مکار سړیه
عاشقي مۀ کره
دکار سړیه
راشه پخله شه
اویار سړیه

پرېشان سړیه!
خمار سړیه

25/10/2016

د لفظونو په سینوکښې پرېشان محسود

○

داچې پورې په دې غرونوکښې میشتۀ دي
د غرۀ خلک دي، خو خومره پښتانۀ دي

دغرۀ خلک دي، خو خومره پښتانۀ دي
دا چې پورې په دې غرونوکښې میشتۀ دي

د بلبل فریاد به واورې په ګلشن کښې
ستا زما سره یو خو قدمه تلۀ دي

خاک به مومې او که نۀ، خاکي وجوده!
که لبوان به دې په سرو غوښو ماړۀ دي

دغه رنګ قبر دچا دے؟ دلته خدایه!
د یادونو مشالونه چې پرې مړۀ دي

ستا ومخ ته د پرېشان حېرانې سترګې
د عجم پېغلې حجاز ته په کاتۀ دي

27/10/2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

باران پهٔ غرهٔ ورېدهٔ
خوک مې په زړهٔ ورېدهٔ

پهٔ تا به څهٔ ورېدل
زما لېمهٔ ورېدهٔ

اسمان چې څو تنېدهٔ
دومره اونهٔ ورېدهٔ

مهٔ کړه تپوس د باران
تور ابر تلهٔ ورېدهٔ

سالو په مخ ئې پرېشان!
اوبهٔ اوبهٔ ورېدهٔ

27/10/201

○

شبنم که ګل وته ښکلا بخښېله
د سحر باد هم ورته ساه بخښېله

زما له سترګو نه به څهٔ شرمېده
خو خپل ښائیست ورته حیا بخښېله

بې له سودا نه مې بل سود نهٔ کېدهٔ
څه که مې فکر ته سودا بخښېله

دې اوربلکه ته تیارهٔ کښې خلکه!
دغه رڼا دکمال چا بخښېله؟

دا له ازله تر ابده پرېشان!
یَوې دنیا، بله دنیا بخښېله

8/11/2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

ازاد نظم

ولې؟
چې اووینم
دا ګېرچاپېره
جګ محلونه
ځان راته قېد وښکاري

2016

نظم

سبا بیا
بیا سبا
د سحر
پۀ رڼا
پۀ خندا
پۀ ګډا
ښۀ پۀ ناز
او ادا
پۀ دعا
مدعا
ځم تر
ښکلي اشنا

سبا بیا
بیا سبا
څۀ پۀ خیال
پۀ کمال
پۀ امېد
د وصال
چې هجران
دے وبال
پۀ وفا
پۀ رضا
ځم تر
ښکلي اشنا

سبا بیا
بیا سبا
چې سحر
شم بېدار
پټ له مور
پټ له پلار
ښۀ پۀ ډول
پۀ سینګار
پۀ حیا
باحیا
ځم تر
ښکلي اشنا

سبا بیا
بیا سبا
ورته کړم
به ګیلې
څو د مینې
قیصې
څۀ خوارې
څۀ پستې
پۀ بیا بیا
پۀ بیا بیا
ځم تر
ښکلي اشنا

/2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

دګل د خاموشۍ نه وه د چا خاموشي زياته؟
فطرته! په څو چنده وه، زما خاموشي زياته

يو چرته به مې شپه وه، چې به شور وو پۀ عروج کښې
هو، چرته چې جانانه وه بلها خاموشي زياته

هيڅ پوی نۀ شوم چې بيا ځنګه تيارۀ راغلله خدايه!
هيڅ پوی نۀ شوم چې بيا وه د رڼا خاموشي زياته

هو، نن خو چې وای بس لکه هوا خاموشي زياته
هو، نن خو چې ببخي وای لکه ساه خاموشي زياته

پرېشانه! جدايي خو لکه مور د خاموشۍ وه
تۀ ګوره د آدم او د حوا خاموشي زياته

11/11/2016

ای انسانانو!!!!

انسان خفه دے
له انسانانو
بچي يې ژاړي
پۀ اور سوزيږي
شپه ورځ قتليږي
يو رود روان دے
د اوښکو وينو
آه وفغان دے
د مظلومانو
انسان خفه دے
له انسانانو
،،،،،،،،،،،

مرغۍ له ځالې
بهر نۀ ووزي
اکثر وي کور کښې
اکثر نۀ ووزي
وارۀ بچي يې
له لوږې ومري
کور يې ويجاړ شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خونه تاله شه
د دې بازانو
انسان خفه دے
له انسانانو

وغرۀ ته نۀ ځي
پۀ کور کښې پروت دے
نۀ خو اوبۀ څښي
نۀ څۀ واښۀ خوري
ژوند يې مړګونې
زړۀ يې رنځور دے
رحم خو نشته
حيوان زړۀ بد دے
له حيوانانو
انسان خفه دے
له انسانانو

خداى چا ناراض کړ
اور چا بدنام کړ
جنات لګيا دي
حشرات لګيا دي
ماران خوړل کا
مهيان داړل کا
ازغي چيچل کا
آب مړکول کا
اى انسانانو!
انسان خفه دے
له انسانانو
....

17.01.17

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

دومره حسن ستا د سترګو په چينه کښې
سمندرمې پابند اوليد په کوزه کښې

نن دوزخ ته يې روان پرون جنت وو
شېخه! دومره غټ تضاد په عقيده کښې

ګمانونه د يقين سندرې وايي
زهٔ هم اوسم په اخبره زمانه کښې

ماته پته ده چې زهٔ به ډېر خوروور شم
زهٔ به ځای نشم د ذات په دائره کښې

ستا د حسن په مندر کښې تقوی څهٔ ده
ډک جامونه دي او پروت يم په سجده کښې

د احساس له اذيته خپل ځان ژغوري
پرېشان پټ دے لکه شېخ خلوت کده کښې

10.11.2016

○

په دې ورايه توره ډېره نوم زما دے
تهٔ پرې کښېنه زوروره نوم زما دے

دا جرس کښې چې غريبي لا رويه!
دا بې خوفه بې خطره نوم زما دے

شېخه! دا ستا د فتوو په تور کتاب کښې
که دې خيال وي له يو سره نوم زما دے

که د شعر په حقله وايې دعوه ګير يم
د دامان نه تر پيرغره نوم زما دے

نن ئې وېل چې ای پرېشانه! ستا دلاسه
دا په هره خلهٔ سندره نوم زما دے

22.11.2016

(c) ketabton.com: The Digital Library

کبر خو دې زده دے

خدای خبر دلبرې که په ژوند به زما هېره شې
کبر خو دې زده دے چې له نازه پهٔ ما تېره شې

کبر خو دې زده دے چې خندا کومے پهٔ سترګوکښې
بیا دچا مئن د زړهٔ سودا کومے پهٔ سترګوکښې
تهٔ پهٔ دې بیوپارکښې وائیم نوره هم ماهېره شې
کبر خو دې زده دے چې له نازه پهٔ ما تېره شې

کبر خو دې زده دے چې خپل خیال څنګه سندره کړے
ژوند نغمه نغمه شي چې تهٔ جوړه یوه سندره کړے
پټ یمه خوشحال لاس په دعا یم چې شاعره شې
کبر خو دې زده دے چې له نازه پهٔ ما تېره شې

کبر خو دې زده دے چې خوارهٔ کړې خپل زلفان څنګه
څنګه ګرفتارکړے بې دلان او مئنان څنګه
هسې نه وړې چې پخپل دام کښې چرته ګېره شې
کبر خو دې زده دے چې له نازه پهٔ ما تېره شې

کبر خو دې زده دے چې پرېشان نه مروره یې
تهٔ د خپل شاعر جانان نه مروره یې
رایې د زړهٔ کورته چرته بیا ګلې د خېره شې
کبر خو دې زده دے چې له نازه پهٔ ما تېره شې

راشه زاهده! چې خیال سر پورته کړو
ستا له ځوابه خو سوال سر پورته کړو

محبوبې ستا قامت به څنګه وینم
ستاسو د کور ړنګ دیوال سر پورته کړو

زهٔ به هم خپل جنون رااوپاروم
پیره ! چې تا کښې جلال سر پورته کړو

د یوې لحظې د انتظار وعده دې
زر ځله ماته شوه کال سر پورته کړو

دا څوک پهٔ هغه بام ښکاره شوه پرېشان!
که له کوم غرهٔ نه هلال سر پورته کړو

27.11.16

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمر

له مشرقه بهارونه زهٔ راوړمه
پهٔ هر لوري سرهٔ ګلونه وشیندمه
د رڼا وزر خوارهٔ کړم ولونه ولونه
زهٔ د ژوند د سبا زیرے، امېدونه

که هر څو یم په وجود کښې سرهٔ اورونه
دا د سرو لمبو خراب مست طوفانونه
څو په زمکه کړمه بل سپین مشالونه
لکه شمع ځان کړم ویلې غرونه

دا زما په رڼا ونې بوټي پایي
هر ذي روح له دې پړاوه ژوندون بیایي
د دنیا په دې باغونو کښې ځان پیایي
بس زما سره خو دا خویونه ښایي

پهٔ نظام کښې زهٔ وړه شان پیمانه یم
پهٔ وسعت کښې د وړې شګې سینه یم
زهٔ که هر څو د رڼا یَوه چینه یم
د طواف پهٔ دائره کښې پهٔ سجده یم

زهٔ ګرمي د شرق ژګونو کښې پیدا کړم
د منزل اتهٔ قدمهٔ زر پوره کړم
د تیارې نه د رڼا قیصه رښتیا کړم
پهٔ هر لور ښکارم مدام سپینه بربښنا کړم

دا بلبل چې پهٔ سحر کښې نغمه خوان دے
له فطرته چې شبنم پهٔ ګل پریشان دے
دا زاهد چې د جمات پهٔ لو روان دے
هر وجود کښې تاباني زما د آن دے
....

21.12.16

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خاکي آدم وجود

د خاکي آدم وجود کښې دا رازونه نوراني
پهٔ هر تارکښې یې پېټلي صفتونه رحماني

دا خبرے قدرتي دا لفظونه الهامي
اوازونه غیباني کیفیتونه وجداني

دوه رڼې سترګے چینې پکښې حجم دریابي
پهٔ دماغوکښې پراتهٔ عالمونه طوفاني

پاس تر عرشه رسېدل دا په یو قدم بېخي
رازونیاز د کوهِ طور بل خواه تخت سلېماني

دا جلالِ عمري دا جمالِ یوسفي
دغه متې د خالد دغه توره د علي

سپین مخونه أئینې اننګي سرهٔ ګلابي
نرې ملې، شونډې زلفان پرېشان حسن نسواني

5.1.17

د لفظونو په سینوکښې پرېشان محسود

تا د خیال پهٔ لاسو ونیو ماته ګل
ماهم وتهومبهٔ کمڅۍ کښې تاته ګل

د وختونو موسمونه دي بدلیږي
چاته لاس کښې ازغي ورکړي چاته ګل

د ژوند لارې پهٔ ازغو نهٔ ښائسته کیږي
راشه وکړه اشنا بېدیاته ګل

ده دنیا په ثنویت باندې ولاړه
وي رښتیا د هر ازغي وشاته ګل

پسرلی شو پهٔ هر لوري سبزه زار دے
دلته ګل او هلته ګل هر خواته ګل

راشه ښخ کړه پهٔ دې خاوره کښې تخمونه
چې زرغون شي زېړ او سرهٔ سباته ګل

زما کار شوکول نهٔ دي د سرو ګلو
زهٔ پرېشان خو تل پرېږدمه بیاته ګل

10.01.17

(c) ketabton.com: The Digital Library

انسان خفه دے

انسان خفه دے
سترګې غمژنې
له اوښکو ډکې
لاس يې پۀ زنې
پۀ ماتمونو
ګډ پۀ ويرونو
ځورول کيږي
ژړول کيږي
خفه خفه دے
انسان خفه دے

پۀ چاړو غوڅ دے
نور پرې تبغ پڅ دے
پۀ ګولو مړ دے
څنګه خړ پړ دے
چرته لاش لاش دے
چرته پرې لاس دے
کله يې سر غوڅ
څۀ دلخراش دے
ذره ذره دے
انسان خفه دے

روان له جنګه
له وطن لرې
خونه يې ړنګه
کنډې کپرې
واړۀ بچې يې
له يرې ژاړې
مورکۍ شهيده
ورک بابا غواړي
پۀ وير اخته دے
انسان خفه دے

چرته زندان کښې
د جنګ ميدان کښې
پۀ خوب ودۀ مړ
پۀ بيابان کښې
لاس پښې ترلې
سترګې يې پټې
سلګۍ وهينه
له دنيا ځينه
څۀ يې ګناه دے
انسان خفه دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدایه مرکیږي
انسان دړدیږي
پهٔ خپل شناخت یې
زړهٔ ډېر بدیږي
ځورول کیږي
ژړول کیږي
ستا کرم غواړي
وتاته ژاړي
دستا بنده دے
انسان خفه دے
....

17.01.17

○

مړي دي راپاڅي د ژوندو پهٔ غم دې وژاړي
مړې اوښکے دې توئ کړي مړې پرېشانه! سم دې وژاړي

بیا دي روڼ سحر شي د فطرت پهٔ رنګینیو کښې
سور ګلاب دې وخاندي او سپین شبنم دې وژاړي

دا د بت پرستو مایوسي هم د ستایلو ده
نور خو دوئ پوهیږي نه خو خوار صنم دې وژاړي

اې د وخت قاضي! ستا د انصاف پهٔ تله سترګې دي
نهٔ چې مظلوم بیا وژاړي غواړو کرم دې وژاړي

مونږ به یې فتوی پهٔ ځان د قتل بیا حق وګڼو
شیخ دي لږ مسکے شي او یا پټ مبهم دې وژاړي

اووایه پرېشان ته یار دې لاړو خو بیا راباشي
هسې نه ډېر وژاړي رېباره کم دې وژاړي

18.01.17

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خدايي تصوير

دا وړې نازکې شونډې
دا معصوم تت آوازونه
په ورو نازکو شونډو
د ادې بابا نومونه
دا واړۀ نازک مخونه
دا واړۀ واړۀ لاسونه
دا وړې د مرغکۍ پښې
دا بې ځايه قدمونه
دوه وړې سترګې ای ربه!
د موركۍ دوه جنتونه
په دې سترګو کښې ژوندونه
په دې سترګو کښې خوبونه
دغه لوېشت وړه سينه کښې
دا اومۀ زړګونه
د پيشو معصوم خويونه
د هوسۍ پشان غوږونه
د پرېشان بابا خبرې
بس چې ختمې په دې کړونه
که د خداى ديدار ارمان شو
د خدايي تصوير مې اوليد

23.01.17

○

وجودونه وو پۀ لار باندې روان وو
دوه ځانونه وو پۀ لار باندې روان وو

عاشقان يې لکه وچ خشاک ايرې کړل
سرۀ اورونه وو پۀ لار باندے روان وو
خوب مې اوليد چې قاتله ستا وکورته
غوخ سرونه وو پۀ لار باندے روان وو
سم بسونه وو چې دوئ پکښې سوارۀ وو
محلونه وو پۀ لار باندے روان وو
دستائلو قامتونه وو واعظه!
چنارونه وو پۀ لار باندے روان وو

د پرېشان همنوا نۀ وو ستا يادونه
مست غمونه وو پۀ لار باندے روان وو

7.02.17

(c) ketabton.com: The Digital Library

افسانوي خیال

یوه ورځ پهٔ روڼ سحر
تېرېدم پهٔ یوګودر
هغه کنده کنده لار
هغه کاڼي کاڼي غرونه
ټوپک لاس کښې ښکار پهٔ نیت
وم روان پهٔ حقیقت
یوه چهترۍ راسره لاس کښې
یو دوربین مې وو پهٔ غاړه
داسې خړه غوندې ورځ وه
پهٔ آسمان توره وریځ وه
چنارونه پهٔ ګډا وو
شنو مماڼو وې سندرې
نرمه نرمه شان هوا وه
ډېر دلرې تندرونه
غورځېدل سپینه برېښنا وه
خو زهٔ بیا پخپل نیت ټینګ وم
تلمه لار مې لنډوله
زوړ ناستې مې یادېدلو
ما وې لږ به یاد تازه کړم

د هوسۍ کورته به ورشم
مشغوله به ورسره وکړم
بل زهٔ هم کورته راغلې
څهٔ د ډېرې مودې پس یم
د وختونو پهٔ درک یم
د ډوډۍ پهٔ تکل ورک یم
پهٔ دې خیال کښې ومه تلمه
خپل نظر راځنې ورک وو
څهٔ یادونو وم اخیستی
څهٔ وختونو افسانې وے
د خپل ځان سره اخته وم
دګرېوان سره اخته وم
چې مې پښه کله تیندک شوه
لږ پهٔ هوش شوم رابېدار شوم
یو خواه بل خواه مې نظرکړو
چې لږ پورې خواته ګورم
,, ما دغرهٔ هوسۍ غوښتلې
چې د خیال پهٔ هوسۍ پېښ شوم ,,
نو زار وینم چې څهٔ وینم
دواړه سترګې که کړم پټې
هم نو بیا یې له ښهٔ وینم

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه سپوږمۍ پهٔ بام ولاړه
دځوانۍ پهٔ بام ولاړه
د وطن پهٔ کوهِ کاف کښې
ښاپیرۍ پهٔ بام ولاړه
کله کله پهٔ سندرو
کله کله پهٔ خبرو
کله یار ته دعاګانې
کله مستې ښېرې ورانې
د دیدن یې ارماني ده
پهٔ سرهٔ اور یې زندګي ده
د نظر د سوال لمن کښې
د دې برخه جدایې ده
نو ما ځان کړو ناخبره
پټ یې بل لورته روان شوم
د هوسۍ پهٔ ښکار پښېمان شوم
پهٔ دې وخت کښې باران راغې
ما چهترۍ کړله راخلاصه
ټولې ترې هم لمدې شوې
د خوئېدلو هم خطره شوه
خو ما هم توکل وکړو
پهٔ مزه مزه ورتلمه

د لفظونو په سینو کښې
پرېشان محسود

چې لږ نور هم ورنیزدې شوم
نو یو بوټې ته تکیه شوم
دوه غوږونه مې څلور کړل
دوه مې نور هم پهٔ ځان پور کړل
وابې
جانانه نن خو راخطا شې
او چې لمده خوشته دې غېږې ته درشمه
ما وېل دومره زړګی مهٔ خوره
دا ارمان به دې پوره شي
دا ګیلې مانې دې ختمې
دا میئن زړهٔ به دې سوړ شي
پهٔ دیدن دې زړګی موړ شي
د خپل خیال پهٔ لمن نغښتې
له د ځان سره اخته وه
د یادونو د عمرونو
د جانان سره اخته وه
ناګهانه مې ورټوپ کړهٔ
ما وې دا څهٔ وایې څوک یې
دواړه سترګې مې یې پټې
څهٔ پهٔ خپل نرې څادر کړے
وارخطا شوه بوړنېدله

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې وره سپینه خولګۍ یې
بس ژاړا ته جوړېدله
لوپټه مې ترېنه لرکړه
ښکلې سترګې یې ښکاره کړې
له مېږې مېږې کېدلې
څهٔ پهٔ سپینو سپینوګوتو
یې څهٔ رو رو سولوَلې
چې یې اولیدم توبه شه
سره غوټۍ پهٔ غرهٔ کښې واه شه
,, وې دا تهٔ یې ، دغه تهٔ یې ,,
پهٔ تعجب سره یې اووې
ما وې زهٔ یم ستا جانان یم
ما وې زهٔ یم ستا ارمان یم
پهٔ جاموکښې نهٔ ځائېدله
پهٔ دیدن نهٔ مړېدله
د وصال تندې اخیستې
له فراقه جل وهلې
وېل یې دلته څنګه راغلې
بیا دې څنګه اولیدمه
ما وېل تهٔ خو بس سپوږمۍ وې
پاس پهٔ بام چې ځلېدلې

ما به خود هم تهٔ لیدلې
دا خبرې موکولې
چې باران هم پهٔ شېبو شو
د چهترۍ نه قیصه لاړه
د ږلۍ باران شورو شو
ټول وطن اوبهٔ اوبهٔ شو
فضا یخه شوه سارهٔ شو
ما وې ځه بس دې چې درومو
ګني زړونه خو مو نهٔ ځي
خو څهٔ وکړو مجبوري شوه
دا سیلۍ هم راشروعي شوه
خو لېواله د دیدن وه
پهٔ دیدن نهٔ مړېدله
بس اخېر یې مجبوري شوه
ځنګېدلې پهٔ مړو غړو
راغله څنګ ته لاس یې راکړ
بس روان شوو تللو تللو
چې د کلي خواته راغلو
ماوې بس دې رخصت راکړه
مړې مړې اوښکې یې راتوئ شوې
زما زړهٔ یې هم راډک کړو
هغه خپل کوره ته لاړه
پرېشان خپل کلي ته راغلم

د لیکلو تاریخ : 2006

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

دا چې سپرلے وغزیږي بیا
شین خادر به وغوړیږي بیا

بیا به دا زړې مېخانې خلاصې شي
مست رندان به وځنګیږي بیا

شېخه! که یې مړه مړه درته وخندل
پته به دې اولګیږي بیا

یخ شمال به اولګي نرې نرې
یخ باران به اوریږي بیا

امن ازادي د ژوند رنګونه دي
یاره که څوک وپوهیږي بیا

حق د تبسم دې هر مخ ومومي
نه چې چرته وژاړیږي بیا

بیا به شي فضا ټوله خوشبو خوشبو
هر نفس به وموسیږي بیا

شي به رواني پېدا سیندونو کښې
شني ویالې به وبهیږي بیا

بیا د شنو پټو په غاړو کښې
شنه غانټول به وټوکیږي بیا

شي به د وحشت ګرېوان تنې تنې
لاس به ورته ورسیږي بیا

وریځې به د امن په وطن راشي
لوی مولا به ورحمیږي بیا

دا چې د سپرلو سندرې اوواېي
ځوان پرېشان به وتوانیږي بیا

21.1.17

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله کله خو جام پورته شي له خونده
ساقي هر وخت خو مستي وي او نهٔ تنده

دا تهٔ مرګ يې اوکه ژوند قيصه کړه سپينه
چې ناړې درکښې د مرګ اورمه ژونده

د دې دور د انسان غمژنې سترګې
د دې دور وجود دَل د وخت پهٔ ژرنده

دومره تنده خو مې شته چې دې ترمه
ګني اوس به دې دا تول وچ کړمه بنده

خدای کړي مينه د انسان سره پريشانه!
له سل ميانډو نه هم ډېره پهٔ څو چنده

21.1.17

د نمرود سرکشي

يوه ورځ رب اووې د مرګ وفرشتې ته
چې دهيان کړه د عبرت ډکې قيصې ته
ستا پهٔ کارکښې خو روحونه اخيستل دي
د ژونديو د ځانو قبضه کول دي
وايه رحم دې پهٔ چا دے دستا شوے؟
چې دې روح ترې اخيستهٔ ، زړهٔ دې پرې سوے؟
دې ځواب وکړ چې زړهٔ مې ډېر پرې سوزي
خو له حکمه ستا، زما سر کله خوزي
رب ترې بيا وکړ تپوس چې مګر وايه
چې دې زړهٔ پرې رقيق شوے هغه ښايه
فرښتې د مرګ تسليم کړه چې اى ربه
يوه قيصه خو شته چې ډېره ده عجبه
يَوه ورځ د سمندر ارته سينه کښې
يوه کشتۍ کړله موجونو پهٔ ولقه کښې
ستا پهٔ حکم مونږ کشتۍ ذرې ذرې کړه
زندګي مو د نفوس خاورې ايرې کړه
خو له دې چې پکښې دوه نفوس شول پاتے
يَوه مور او بل يې زوى سپېرهٔ ميراتے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی چې دواړه پۀ تختې د مرګ سوارۀ وو
پۀ ساحل له سمندره پۀ واتۀ وو
پۀ نجات مې چې د دوی شو زړۀ خوشحاله
بیا فرمان وشو له لور د لم یزاله
چې له مور نه یې روح واخله او دا پرېږده
دا ماشوم بچے یې بېرته تنها پرېږده
ستا پۀ امر مې روح واخیستۀ له موره
او ماشوم بچې ژړل پۀ زوره زوره
پۀ دې وخت کښې چې زما پۀ زړۀ څۀ تېر شول
هغه هر څۀ خدایه تا وَته برخبېر شول
ستا له حکمه روکشي شي څوک کولے
د قضا فېصله ما پۀ زړۀ منلے
ما چې کوم غم برداشت کړے هغه وخت وو
د ماشوم بېکسي خدایه د دۀ بخت وو
له مې اوس د دړد منظر له خیاله نۀ ځي
هغه سوز مې د نظر له خیاله نۀ ځي

اللـه اووې چې اوس واوره عزرائیله!
اوس د دې ماشوم قیصه ښه له تفصیله
ما اوبو ته حکم ورکړلو د وړلو
چې دا یوسی وځنګل ته د سرو ګلو

چې سوسن وي او رېحان وي خوشبویي وي
دا چې چرته د خوږو اوبو چینې وي
ما نازل کړل پرې بې شمېره نعمتونه
پۀ دې باغ کښې د مرغو سل اوازونه
د نسرین پۀ بستره د دۀ خوبونه
بلا چرته کښې خفګان مصیبتونه
بیا مې لمر ته حکم ورکړو چې ای لمره!
چې شغلې دې تېزې نۀ کړې شه خبره
بیا مې اووې چې هوا رو پرې چلېږه
وریځې تۀ هم تر هغې مۀ پرې ورېږه
تندرونه د اسمان مې هم خبر کړل
خزانونه مې بهار ته برابر کړل
ما د پړانګې شیدۀ ورکړلو پرې ځوان شوو
دا ماشوم بچې پرې هسې پهلوان شوو
چې یې وخت شو د شیدو د پرېښودلو
بیا مې امر کړ جنات ته پۀ وئیلو
پۀ اسرارو یې خبر د پاچاهۍ کړئ
دۀ ته ژبه هم ور زده ښه ګړندۍ کړئ
ما د دۀ پرورش وکړو بې مثاله
لکه څنګه چې هر کار کړم د کماله
عنایات زما پۀ دۀ باندې بې شمېره
بې اسابو زما لُطف مهرباني ډېره

(c) ketabton.com: The Digital Library

مګر دهٔ ناشکري وکړله مردود شوو
عزرائیله! دا بچې لاړو نمرود شوو
ارادې یې خطرناکې شوې بل لورته
ابراهیم خلیل الله اچوي اُور ته
بس پکار ده چې د خدای د قدرتونو
شکریه یې کړو ادا د نعمتونو
چې له مال او له دولت او له منصبه
مونږ مغرور او سرکش نهٔ شو پهٔ دې ژبه
ګني هم زمونږ انجام به د نمرود شي
دا دنیا هم اخرت به مو بې سود شي
داسې نهٔ چې د الله له نعمتونو
سرکشي واخلو او راشو پهٔ جنګونو
ورنه حشر به زمونږه خطرناک وي
د ګناه ګناه عذاب به مو دردناک وي

/2/2017

سبا تګ دے

نن یو دلته پهٔ بل لوري سبا تګ دے
څه چې یاره ښهٔ وشوري سبا تګ دے

نن دې یار رانه مخ نهٔ پټوي خلقه
نن دې ښهٔ ښهٔ راته ګوري سبا تګ دے

پهٔ اوښانو باندے کتې کوّري بار دي
خبر نهٔ یې راشه وروري سبا تګ دے

بس دې خدای دې شه پهٔ لوري سبا تګ دے
بس دې خدای مې شه پهٔ لوري سبا تګ دے

که ازغي څوک د پرېشان پهٔ لار کښې کري
که څوک سرهٔ ګلونه پلوري سبا تګ دے

11.3.17

(c) ketabton.com: The Digital Library

مړه کوشش کښې چرته ده کامیابي!!!

یوه ورځ مې
خپل د پینځو میاشتو بچی(رومي)
پۀ غېږکښې نیولے
نیږدي پۀ سپین دیوال یې
چې خپل تت عکس ولید
هغۀ کوشش وکړو چې
پۀ ورو ښکلوګوتو
خپل عکس ونیسي خو
بلا شو چرته کامیاب !!!!!

همت

هر یو غم ته سینه ارته لکه غر کا
ګذارونو ته د وخت ځان برابر کا

ځوانمردي ځان کښې پېدا کا ای پښتونه!
د بابا شمله بیا نېغه پخپل سر کا

پېنځۀ ګوتې هم وجود د موتې مومي
ځاځکي ځاځکي ګوره هم جوړ سمندر کا

چې همت او تخلیق دواړه سره یو شي
پۀ کېمیا به د وطن کاڼي سرۀ زر کا

ژوندون ډک له کړاوونو دے پرېشانه!
د همت پۀ خوی خپل زړۀ ورته د غر کا

(c) ketabton.com: The Digital Library

مزل

هله ځئ چې ځو مزل کړو
د منزل پهٔ لوري زغل کړو
یو مقام ته ورسېږو
خپل مرام ته ورسېږو
چې مزل مزل مزل کړو
هله ځئ چې ځو مزل کړو

وي که غرونه دریابونه
که سیندونه طوفانونه
که هر څومره فاصلې وي
که ساړې وي که تاودې وي
بس پهٔ پاک اللّه توکل کړو
هله ځئ چې ځو مزل کړو

د ژوندي ضمیر خاوند شو
چې یو متهې یو مړوند شو
چې دا ُبغض کینې ختمې
کړو دا ټولې لانجې ختمې
چې دا خپل وطن موګل کړو
هله ځئ چې ځو مزل کړو

یوه چغه د ژوندون شو
انقلاب شو یو بدلون شو
خپل حالات بدل کړو خپله
د اټک نه تر کابله
پښتانهٔ خپلوکښې خپل کړو
هله ځئ چې ځو مزل کړو

خپل خوشال ابمل خان یاد کړو
اعتماد زړو کښې اباد کړو
د جمال ډېوټ مړ نهٔ شي
د جلال ډېوټ خړ نهٔ شي
شمع بله د محفل کړو
هله ځئ چې ځو مزل کړو

3.11.2007

مونږه د دوران سترګې لیدلې دي
سرې مو د ارمان سترګې لیدلې دي

زۀ وم پۀ ژړا او ژړېدم پکښې
بیا مې د خپل ځان سترګې لیدلې دي

باده سلابې مې شه پۀ سترګوکښې
تا خو د جانان سترګې لیدلې دي

نن چې د سپرلو سندرې وایو مونږ
مونږه د خزان سترګې لیدلې دي

دا چې یې ورې سترګې پرېشانې دي
دا یې د پرېشان سترګې لیدلې دي

5/2/2017

وحشته!

زما پۀ شونډو له بلا بلا سوالونه پراته
وحشته! دومره زر مې روح له وجدان مۀ تېښتوه
ما خو د وخت پۀ سرو غرموکښې دي ورکړے وینې
د ژوند سپرلي مې پۀ لمبو د هجران مۀ سوزوه
زۀ لکه ذره ځم د یوې څرېکې نه تر بلې څرېکې
تۀ مې پښتوکښې زولنې د جنون مۀ شړنګاوه
پرېږده چې زه لکه د څرېکې پشان پټ بهېږم
تۀ مې د اوښکو نه تصویر د لمبو مۀ جوړوه
زۀ د ژوندون پۀ ګرمو چغوکښې یوازې خوښ یم
ودۀ پښتون د بې غمې د خوبه مۀ ویښوه
پرېږده چې ځم پخپله مخه خپل منزل ته ځمه
د وخت زلمې د طوفانونو څخه مۀ یروه
زۀ ابدالي ، میرزالي خان یم داسې نور وګوره
پرون یادکړې سبق دومره زر زر مۀ هېروه
پرېږده چې زۀ پۀ مستۀ وینه څو جملې ولیکم
بیا پۀ تاریخ کښې د پښتون تېر قیصې ولیکم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېـبـرده چـې څـم پخپلـه مخـه سـمې غرونـه وهـم
د خپـل مـزل پـهٔ تـګ و دو مـرام تـه ورسـېږم
زهٔ چـې د خپـل بابـا د تـورې او قلـم مېدان کښې
خپـل پښـتانه خپـل دیوانـه خیالونـه اولړزېـږم
زهٔ خپلـه چغـه نـن د ژونـد د ویـر نـړۍ کتـاب کښې
لکـه بلبـل دګـل پـهٔ شـونډو بانـدې اوچغېـږم
هـر چالـه ورکړمـه احسـاس د انسـانیت د خـاطر
د هـر چا زړهٔ کښې د هـر چا پهٔ دړد کښې اوخوږېږم
لکـه شـپېلۍ پهٔ خیالیسـتان کښې د خپـل سـوز وګـداز
شـور شـم پـهٔ خپلـې ورکـې مینـې پسـې اونړېـږم
غـېږ اوکـړم زهٔ د مـورې مـورې هـر مـوره وینښـه کـړم
د بابـا غـېږ سـره د هـر بابـا زړهٔ اوسـوزېږم
دا چـې وطـن پـهٔ هـره لار راتوکېـدلې ازغـې
د دې ازغـو پـهٔ څوکـو زهٔ لکـه ګـل اوغـوړېږم
د شـعور څـاڅکې د خپـل قـام پهٔ زوړ کتـاب پرېـوځم
د ویـر نـړۍ کښـې د تـاریخ یـو نـوی بـاب پرېـوځم

د خپـل همـت پـهٔ ژونـدې خیـال کـړم راژونـدې قامونـه
د ژونـدې فکـر پـهٔ جامـه کښـې ورتـه سـاه اوباښـم
د قـام د هـر زلمـې د زړهٔ نـه مایوسـې لـرې کـړم
د امېـدونو د سـحر ورتـه رڼـا اوباښـم
دا د بـاروتو پـهٔ لوګـو د وطـن سـوې تصـویر
د شـنو بـاغونو د سـپرلو ورتـه ښـکلا اوباښـم
د وطـن نجونـو د نظـر نـه ورکـه شـوې مینـه
د سـور سـالو د تصـور خـوب ورتـه بیـا اوباښـم
د نـوې ژونـد د تبسـم نـه نـاخبره څـانګې
د ژونـد پـهٔ ښـاخ د موسـېدو ورتـه نڅـا اوباښـم
لمـر د مـزدورو یتیمـانو پـهٔ سـر اور بـل کـړې
زهٔ ورتـه سـیوري د خپـل سـر لکـه بابـا اوباښـم
پښتونسـتان خـو د ایشـیا د وجـود زړهٔ بالـهٔ شـې
پرېشـان! پښـتون تـه بـه اخېـر دغـه وینـا اوباښـم
تـاریخور قـام یـو پـاتې نـهٔ یـو خـو همـت پکـار دې
خپلـه کښـې یـو مُتهـې کېـدهٔ دې محبـت پکـار دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې بې سببه مې قلم پورته کړو
له ډېر کربه مې قلم پورته کړو

خود د مکتب خاوند خلاف د قلم
له دې مکتبه مې قلم پورته کړو

لارې وے نوري د اظهار دپاره
د شعر په ژبه مې قلم پورته کړو

د چا تقليد ته مې اونۀ کتلو
له خپل قالبه مې قلم پورته کړو

خدای دې زما مطلب پورا کړي پرېشان!
چې بې مطلبه مې قلم پورته کړو

23/12/16

د مولانه عبدالقادر خټک پۀ کلام زما تضمين

نابودي د خزان راغله دګلشن پۀ ګردون هسې
لکه يار ستمګري کا په داخل د لړمون هسې

دا خو زۀ دستا پۀ عشق کښې پۀ دوه رنګه خرګندېږم
ګنې ښۀ دي پۀ ظاهر کښې درون هسې بيرون هسې
دا د ښکليو ناداني ده چې غرور کا پخپل حسن
چې ئې خط پۀ مخ زرغون شي د ښائيست دے افسون هسې
وعده مۀ وکړې دلبره چې يوځل پرې بيا څوک خوار شي
خوب د سترګو مې تاله شو د زړګي مې سکون هسې
لکه څنګه چې دے ورځې نن د شپې لمن نيولے
د خوشبۍ دے د غمونو سره ياره تړون هسې
د سبا پۀ طمع ناسته په نيمګړې سبا نشته
لکه نن پۀ تېرېدو دے پرون تېر وو پرون هسې

ستا وشعر ته ئې شعر اووې پۀ پښتو عبدالقادره!
پۀ پيرغر کښې هم پيدا شو دا دې بل يو پښتون هسې

10/1/17

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

ولے تهٔ ماپهٔ دې قصه آشنا حېران پرېږدے
دا زهٔ او تهٔ خو لکه ځان یو چې تهٔ ځان پرېږدے

ښندې دې لمدو زلفو ته ورکړو بیا محل ته لاړې
خپل خوار مئن پهٔ نیمه شپه کښې پهٔ باران پرېږدے

خواهش مې وو چې یوسم یارته نن دګلو امېل
خوار شې غربته تهٔ پهٔ زړهٔ باندې ارمان پرېږدے

زما جانانه تهٔ به ما لکه جانان پرېږدے
وطن جانان دے تهٔ چې خپل وطن جانان پرېږدے

پهٔ دې به خوښ وے چې خپل حسن پهٔ پلوکښې پټ کړے
که پهٔ دې خوښ ئې چې پرېشان ځان ته حېران پرېږدے

21/1/17

○

تر یو جهان ئې ګوره بل جهان دے هسې لوی
دا ځکه چې بې شکه د دهٔ شان دے هسې لوی

پهٔ دې نظام کښې شته دې د قامت لوی وجودونه
پهٔ زمکه لکه مونږ ته چې اسمان دے هسې لوی

ژوندون ددې دنیا خو لکه ډېرې شپې او ورځې
د ژوند هغه دنیا کښې خو یو آن دے هسې لوی

ازل نه تر ابده د آدم نه تر دې دمه
د خدای تر تصوره دا داستان دے هسې لوی

کارونه دي د عقل یه د ډېر جنون پرېشانه!
انسان چې څومره رسي تر خپل ځان دے هسې لوی

24/1/17

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې طلب ئې کوي دا حق د هغو دئ
د جمال کور د جمال د لېونو دئ

د ژوند مست سمندر بل چرته بهيږي
دا دنيا خو د مرګ کور د مېلمنو دئ

که هر څو ئې ده کوڅه د ګلو ډکه
د دلبر کور ته مزل په سرو ازغو دئ

ستا پرده کولو ډېرې پردې لرې کړې
ښکاره مه شه که دې مخ پټ په پردو دئ

له نظره سږکال مه يرېږه ياره
پرېشان کړې تاته کر د سپلنو دئ

2017

په نرګس پسې بيماره لونګينه
اې زما زړګيه خواره لونګينه

سم ځنګېږمه په لاره لونګينه
ستا د سترګو له خماره لونګينه

خبر نه ئې اې زما ياره شېرينه
لاس اخيستي مې له کاره لونګينه

يارانه راسره وکه غنمرنګه
زندګي مې شوه بې ياره لونګينه

جولۍ ډکه ئې د ګلو نه ګلرنګه
پرېشان راغی له ګلزاره لونګينه

2017

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرګی خو حق دے چې مرګونه نهٔ وے
ژوندون بخښل وے چې قتلونه نهٔ وے

دغه لاسونه پهٔ نکريزو سرهٔ وے
پهٔ وينو سرهٔ دغه لاسونه نهٔ وے

تورسرې ښکلې پهٔ خالونو ښکارې
پرې دا د ظلم پرهارونه نهٔ وے

دا مرغکې خو د الله ثنا کړي
مات ئې ښکاري دا وزرونه نهٔ وے

د هر ژوندي پهٔ غم پرېشان دے پرېشان!
چې ئې نيمګړي ارمانونه نهٔ وے

2017

ای وایه تر اوو أسمانو بره سمندره
بهېږې روان چرته يې بې سره سمندره

تهٔ نهٔ هيڅ بهر د يوې ذرې تر سينې کله
هر څو د تصور ځنې بهره سمندره

دستا پهٔ سينه کېږي مزلونه د پېړيو
د خپل وجود پهٔ تال کښې ای ژوره سمندره

تهٔ مسته رواني ئې پهٔ جهان کښې د نورونو
تهٔ نهٔ ئې پهٔ کوزه کښې سمندره سمندره

پرېشان دي لاهو کړے نن د کېف پهٔ سمندر کښې
د دغه کيفيت نه ناخبره سمندره

21/5/17

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خیال ماڼۍ دې چې نسکورې نهٔ شي
ور د توبې انسانه! پورې نهٔ شي

د دولتونو وربیه نفسه زما
له وجود دا لمبې درپورې نهٔ شي

دا زهٔ او تهٔ چې پکښې مست ګرځېږو
د دې ګلشن علامې نورې نهٔ شي

ترهغې زلفې به ئې غوړې نهٔ شي
ترڅو چې دا څڼې ئې سپورې نهٔ شي

پهٔ رڼا ورځ میدان ته راشه اشنا
پهٔ تورو شپو پرېشانه! تورې نهٔ شي

21/5/17

راځۍ چې ببرته انسانیت معراج ته ورسوو
لکه باچا ئې چې خپل تخت وتاج ته ورسوو

پهٔ دین کښې شته د هرې نوې خطا خپله سزا
نهٔ چې مونږ هرګناه زاړهٔ رواج ته ورسوو

د خپل ، پردي د ښهٔ او بد سترګو ته اونهٔ ګورو
خپل خبر ښېګړه مونږ غریب محتاج ته ورسوو

ای نړیوالو بس راځۍ چې پهٔ یوه خلهٔ شو ورته
پهٔ زور د امن د جنګ راج تاراج ته ورسوو

پرېشانه! مونږه د قاتل پهٔ باب غندنه وکړو
د مقتول غږ د نړۍ هر سماج ته ورسوو

2017

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما چې سم ګرانه دستا محبت کړے
هر ستم ته مې ژړا د منت کړے

راز د مینې مې رښتیا چې پټ ساتلے
که اقرار د محبت مې جوت کړے

که هر څو یم د خلوت پۀ اندرون کښې
تماشه مې د بېرون د جلوت کړے

ما خو تش لتانه ست کړے دے ښکلیه!
ما چې کله هم دستا څخه ست کړے

دا کوم باد دے ای پرېشانه! رااالوتے
چې مشال د محبت ئې دے تت کړے

2017

شېخ ته!!!!!!

شېخه دا ستا د خلوت د جنتونو قیصې
دغه د حورو د غلمانو د خوبونو قیصې
دا د خیالي جنت د شرابو د سیندونو قیصې
محض ستا د زړۀ د خوشحالیدو دپاره ښې دي
خو!!!!!!
خو د جلوت د ژوندانۀ پۀ سرۀ میدان کښې
د انسان د هستۍ د زوال او ظلمتونو قیصې
او د معصومو شونډو د ژړا
د تورسَریو د بېوسۍ او فریادونو قیصې
ستانه ستا د خیال جنت
ولې نۀ کړو هېر توبه!!!!!!!!!!!!!!!

2017

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

راشـــه ملاجانـــه! د جنـــت قیصـــه یوخواتـــه کـــا
غـــوږ دې د دې دور د انســـان ځوروژړاتـــه کـــا

وېش د غریبـــانو د حقونـــو درتـــه ګـــران شـــولو
پاڅـه ای غـټ خبټیـه! خـو نـیم ځانتـه او څـه ماتـه کـا

مـا سـره دې ژبـه د نـن کـړے وه پـهٔ سـرو شـونډو
خلـهٔ مـې د نـن راکـړه د سـبا قیصـې سـبا تـه کـا

دا زمانـــه کلـــه د رازونـــو جهـــان پېژنـــي
سـر دې سـلامت شـه چې خلـوت قیصـې ببـدیا تـه کـا

راشـــه ای پرېشـــانه! چـــې جـــوت راز درتـــه اوښـــایم
غـــم د عقبـــا واخلـــه د دنیـــا کارونـــه شـــاته کـــا

2017

○

بیـــا مغنـــي چـــې پـــهٔ نغمـــه د ســـحر لاس کـــړ
خـــوږمن زړهٔ مـــې پـــهٔ ثنـــا د دلبـــر لاس کـــړ

د حـــرم پیـــران بیـــا رقـــصِ جمعیـــت کـــا
د وحـــدت اثـــر ئـــې بیـــا پـــهٔ ځیګـــر لاس کـــړ
نـــوي څـــهٔ دي دا زمـــا پـــهٔ ســـرهٔ جنـــون کښـــې
پـــهٔ شـــکرو دې د شـــونډو خـــوګر لاس کـــړ
مـــا پـــهٔ دومـــره بېـــدردۍ وو کلـــه څښـــلي
تـــا پـــرې شـــبخه نـــن زمـــا نـــه بهتـــر لاس کـــړ
ســـتا د خیـــال پـــهٔ ســـیند مـــې کلـــه زړهٔ اوبـــهٔ څښـــي
ســـاقي مـــا د یـــار د عشـــق پـــهٔ بحـــر لاس کـــړ
دا چـــې برنـــد دې شـــول بانـــهٔ تـــهٔ څـــهٔ پـــوهېږې
تـــورو ســـترګو دې اشـــنا پـــهٔ خنجـــر لاس کـــړ

بلبلانـــو پـــهٔ ګلشـــن کښـــې نغمـــې بـــس کـــړے
ځـــوان پرېشـــان چـــې پـــهٔ نغمـــه د هنـــر لاس کـــړ

/8/2017

(c) ketabton.com: The Digital Library

○

اشنا مونږ پهٔ کبرو لارو هم سم کوو مزل
همېش روان روان وو ځکه کم کوو مزل

یو څوک د حسن لمر راته د بام ثخه راګوري
تهٔ ځه د لارې مله! مونږه کم کوو مزل

مونږ ستا پهٔ شانې شبخه چرته هسکه غرې ورې شو
چې خم وخمار نشته ځکه خم کوو مزل

همته! منزلونه پهٔ مزل باندې لنډيږي
منزل قدم قدم دے که قدم کوو مزل

د دور د انسان غمژنو سترګو کښې پرېشانه!
غمژن غمژن له دږده لکه نم کوو مزل

10/9/17

○

زهٔ خپله نشه لرم زهٔ سرې سترګې پښتون یمه
تورې سترګې هم لرم هم شنې سترګې پښتون یمه

ما ډېر څه زده کړي دي د وخت د ناکړدو ثخه
نن سبا یو دوه ثلور زهٔ درې سترګې پښتون یمه

یو خوا مې جمال ګوره او بل خوا مې جلال ګوره
ښکلےیم ښاغلے یم او مړې سترګې پښتون یمه

دا خو بلل شوے یم زهٔ پهٔ پردو خلو باندې
بد بد راته مهٔ ګوره زهٔ ښې سترګې پښتون یمه

زهٔ پرېشان محسود یمه ، زهٔ محسود پښتون یمه
زهٔ که بدل شوے زاړې سترګې پښتون یمه

20/9/17

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې نه په تول وو نه په تله پوره
نن هغه څوک شول سل په سله پوره

د الله ذات دے تل تر تله پوره
غريب انسان دے چرته کله پوره

هر يو تعمير غواړي همت لاليه!
نه به شي چرته هيڅ پخپله پوره

چې د ازغو لښکري تاو شوي درنه
اوس په رښتيا شوے زبېره ګله پوره

د کلي خلک وو تول غوږ پرېشان ته
خوار شي غزله! ته شوي څله پوره

24/9/17

روماني غزل

سره ښکلے څواني دې د ليدو سره جوړيږي
څوان څوان اننګي دې د کتو سره جوړيږي

هر څوکه جانان مې د شپېتو شو خو جانان دے
نه به وايم دا چې د ويشتو سره جوړيږي

څاڅکي د ګبين دې د بانو نه څاڅېدلے
غونډه منډه خله دې د غورو سره جوړيږي

يه پښتني تا چې له ساړې چينې راوړي دے
ډک منګے دې واخلمه د څکو سره جوړيږي

دا چې ما پرېشان درته په لاسوکښې نيولي دي
دا د خيال ګلونه دې کمڅو سره جوړيږي

26/9/17

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام   حضرت سلطان باهو   (فارسی)

ببازی عشق میبازم دل و جان رافدا سازم
بدم منصور می نازم خود را فدا سازم

عجب وقتیست ای یارانو اگر باشید غمخواران
شوید آگاه دلداران که من خود را فداسازم

بزلف یار دل بستم به بستن دل چنان مستم
دو عالم رفت از دستم کنون خود را فدا سازم

زَ درد دل چنان خستم زجان هم دست خود شستم
کنون از دردِ دل گفتم که من خود را فدا سازم

فدا سازم وگر باری سر خود رابدلداری
چه خوش باشد نکوکاری که من خود رافداسازم

منظوم ترجمه   پښتو   پرېشان محسود

زه د عشق پهٔ سر بازۍ کښې د خپل ځان ځنې تېرېږم
د منصور غوندې پهٔ عشق کښې پخپل ځان باندې نازېږم

دا لمحه څه عجیبه ده ، که څه یې ای یارانو
شئ خبر پهٔ دې خبره د خپل ځان ځنې تېرېږم

زما زړهٔ د یار د زلفو اسیرۍ کښې هسې مست دے
لاس وینځلي له عالمه د خپل ځان ځنې تېرېږم

زهٔ د زړهٔ له درده هسې زخمي شوے چې اوس مرمه
اوس د زړهٔ و درد ته وایم د خپل ځان ځنې تېرېږم

د دلدار پهٔ در کښې بیا یوځل خپل سر قربانوومه
خومره ښه به دغه کار وي د خپل ځان ځنې تېرېږم

2/1/17

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلام   علامه اقبال   (فارسی)

از دیر مغان آیم بی گردش صهبا مست
در منزل لا بودم از باده الا مست

دانم که نگاه او ظرف همه کس بیند
کرداست مرا ساقی از عشوه و ایما مست

وقت است که بگشایم میخانه رومی باز
پیرانِ حرم دیدم درصحنِ کلیسا مست

این کارِ حکیمی نیست دامانِ کلیمی گیر
صد بنده ساحل مست یک بنده دریا مست

از حرف دلاویزش اسرارِ حرم پیدا
دی کافرکه دیدم در وادی بطخا مست

سینا است که فاران است؟ یا رب چه مقام است این
هر ذره خاک من چشمے است تماشا مست

منظوم ترجمه   پښتو   پریشان محسود

زه له مغان راغلم په تلاش ددې صهبا کښې مست
وم د لا منزل کښې په شرابو د الا کښې مست

پېژنم چې هغه هم د هر یو چا ظرف پېژنی
زه که خپل ساقی کړمه په ناز او په ادا کښې مست

وخت دے مېخانه چې د رومی دوباره خلاصه شی
ما پیران لیدلی د حرم په کلیسا کښې مست

کار د عقل نه دے د رهبر لمنه ونیسه
سل کسان په غاړه د ساحل یو په دریا کښې مست

ن ئې پیدا کیږي له خبرو د حرم قیصې
هغه د پرون منکر په وادیِ بطحا کښې مست

دا سینا فاران ده؟ که ای ربه کوم مقام دے دا
ټول وجود مې سترګے دے دستا په تماشا کښې مست

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنیا او قسمت

دا خو بس دنیا ده چې څوک کورته او څوک ګورته ځي
څوک د زمکې تل څوک د اسمان په لمن پورته ځي

دا خو بس دنیا ده ، څوک په بره پاس اسمان ته ځي
څوک د سمندر سینه کښې څوک مېنځ د طوفان ته ځي
څوک لکه مجنون خیرې ګرېوان و بیابان ته ځي
څوک د مریخ لار واخلي او څوک سپوږمۍ جانان ته ځي
څوک تش کهنډراتو او څوک ښکلي ګلستان ته ځي
څوک په خوب اوده پراته او څوک سر د کاروان ته ځي
څوک پوله پټي ته څوک سحر وختي دکان ته ځي
څوک د مرګ تختې ته د جلاد سره زندان ته ځي
څوک د رب په لوري او څوک غېږې د شیطان ته ځي
ګل په لاس کښې واخلي څوک ټوپک مرګِ انسان ته ځي

دا خو بس دنیا ده چې سپرلې شي خزانونه شي
کله رڼ سحر شي کله رنګ تور ماښامونه شي
کور کښې دچا شمع دچا خونه سره اوورونه شي
څوک شي د پستۍ په رَو دچا لوړ مزلونه شي
لار د عقل واخلي څوک مجنون پرې ګرېوانونه شي
څوک شي د امید غلام د چا پوره خوبونه شي
چاته ګوهر خاورې چاته خاورې سره لالونه شي
څوک معذور پیدا شي تر خپل ځان ئې طوافونه شي
دلته د غریب په سر هم خاورې انبارونه شي
بس دغه نظام کښې څه خبرې څه رازونه شي

دا خو بس دنیا ده ، یَوه ورځ به انقلاب راشي
صورته اسرافیل به په ښه حکم په شتاب راشي
غرونه به وړی شي په هر څه به تور سېلاب راشي
هیڅ امکان به نه وي چې په زمکه بیا شباب راشي
ورځ کښې د محشرورځ به د هر چا حساب راشي
وخت به د مولا سره د سوال او د ځواب راشي
برخه کښې جنت د چا په حق کښې به عذاب راشي
څوک به خوش قسمت څوک به بد بخت خانه خراب راشي
مونږ له شفاعت له به نبی اکرم جناب راشي
ژوند به سمندر شي که صدی لکه حباب راشي
23/12/16

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن ئې پیمان د پیمانې کړے دے
ځکه مې نیت د مېخانې کړے دے

دلته که ټنګ کړے رباب دے خدایه !
هلته آواز هم تورانې کړے دے

پوره تحریر د سر په وینو سور دے
پرې اثر خپلې سرنامې کړے دے

کړم د تنزرې آوازونه ځکه
چې مې ارمان د ویرانې کړے دے

که کائنات ته وم په ځیر پرېشانه!
ما تصور د حېرانې کړے دے

12.11.17

والوتے کونترې په هوا کښې
خلاصې کړې وزرې په هوا کښې

مرګ به درپسې تر آسمان ورسي
واغوندې که زغرې په هوا کښې

راغللو په زمکه پښې ئې کښېښودې
ووئې کړې خبرې په هوا کښې

امن او سپرلے جوړه راغلی دي
اووایه سندرې په هوا کښې

لا زه پرېشانه ! مسافر شومه
لا زه لرې په هوا کښې

13.11.17

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د فطرت پهٔ رنګینیوکښې یم
زهٔ د حېرت پهٔ رنګینیوکښې یم

ای د وحدت د فلسفې یقینه!
که دکثرت پهٔ رنګینیوکښې یم

دکائنات پهٔ تصور کښې خدایه!
ستا د قدرت پهٔ رنګینیوکښې یم

پهٔ یَوهٔ بوتې کښې همه رنګونه
د دې نُدرت پهٔ رنګینیوکښې یم

خدایه پرېشان له خپله عقله باغي
ستا د وسعت پهٔ رنګینیوکښې یم

د لفظونو په سینوکښې   پرېشان محسود

بې زړه طبیب ته مې زخمونه د ښودلو نهٔ دي
هو دې غریب ته دا حالونه د وئیلو نهٔ دي

پهٔ هر صورت ئې ځان ته هره ناروا روا کړه
د شیخ خبرې دي که هر څو د منلو نهٔ دي

دا کوم خویونه چې جانانه تهٔ پرې فخر کوې
زما پښتون ضمیرکښې هرګز د ستائیلو نهٔ دي

رنګین ګلونه پهٔ فطرت کښې تش ګلونه نهٔ دي
دا دجمال سیوري د هر چا د لیدلو نهٔ دي

د خدای پهٔ ګونګ مخلوق د رحم پیمانه پرېشانه!
اوکه پما شي د دوئ غوښې د خوړلو نهٔ دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بيا ماښام شو ساقي
مست دې خيام شو ساقي

پهٔ ما دې پام شه ساقي
پهٔ تا مې پام شو ساقي

هله چې کړنګ وهي جام
صبر تمام شو ساقي

د ستا به کام شي ساقي
زمونږ ناکام شو ساقي

پرېشان باچا شو د خيال
خيال ئې غلام شو ساقي

28.11.17

((لنډ شعرونه))
د روښاني فکر خاوند
(پير روښان)

پهٔ سماع او پهٔ سرود يې رندان مست وو
د خوارې مينې پهٔ درود يې رندان مست وو
د روښان د روښاني فکر عرفان وو
چې له ذوقه پهٔ دې دود يې رندان مست وو

شاعر د هوا لاس

څومره حساس يم
همه حواس يم
دا چې شاعر يم
د هوا لاس يم

دوه شعرونه
ځان ملنګ کړه پهٔ کوخه کښې د شاهانو
ملنګ هيڅ شه پهٔ دربار د ملنګانو
چې حصول يې تل د سپين مخ د رڼا کړو
سرې لمبې شوې پهٔ نصيب د پتنګانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې

ستا سترګې مې پهٔ سترګوکښې نن سترګې کيږي
دا ځکه مې جانانه سترګې غبرګې غبرګې کيږي
لَشې لَشې نشه مې پهٔ رګونوکښې بهيږي
بانهٔ مې نن د چا پهٔ زړهٔ کښې درګې درګې کيږي

لېونې خيال

دا يار راغلو پهٔ مخه که ټول نور راغې پهٔ مخه
يو خوب وينم پهٔ وينښه کوهِ طور راغې پهٔ مخه
د رنګ او د رڼا پهٔ مخ يې وکړے غزونې
دا خيال مې لېونې لکه منصور راغې پهٔ مخه

دوه شعرونه

چې وچا لره مې زړهٔ پهٔ صبر شين شي
هغه څوک د بل د زړهٔ پهٔ تخت نشين شي
پهٔ وجود يې لکه باز د جګو غرونو
اې بچيه که دې فکر د شاهين شي

مجبور احسا س

پهٔ کومه مخه د حالاتو زور اخيستې يمه
د خړو خاورو د جذباتو زور اخيستې يمه
چغې وهم خو اې پرېشانه وزر نهٔ غزَوم
د چا دګل مخ احساساتو زور اخيستې يمه

دوه شعرونه

نن يې زمونږ پهٔ مخکښې دواړه سترګې پټې شولے
هغه، چې مونږ ته به يې ټول عمر ښودلے لارے
مونږ د طلب او د مطلب پهٔ لارو نهٔ ځو پرېشان!
زمونږه لارے د خلوص ډکې سپېځلے لارے

د هجر شپې

سترګے ډکے شي له اوښکو پهٔ ژړا شي
ستمونه دې جانانه چې سپواشي
ستا د يو نظر ليدو پهٔ طمع طمع
څهٔ د هجر بلا تورې شپې رڼا شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه شعرونه

تللي پلونه په دي لار د قافلې دي
دغه پلونه د سردار د قافلې دي
نۀ منزل ورته معلوم وي او نۀ لاره
داسې خلک مو سالار د قافلې دي

د يارانو ياد

چې خوارۀ خوارۀ ياران د چا جدا شي
د محفل شمع به څۀ د چا رڼا شي
د فراق بې واره واره مې وار خطا دے
هر يو وار مې هر يو وار ته وار خطا شي
څۀ په يادکښې د خوارو خوارو يارانو
د خيالونو دنيا لاړه شي فنا شي

ګيله

ياره بس د خپل قسمت نه مې ګيله
ګويه ستا خوګنې مينه راسره ده
د زړګي تاوده زخمونه پرې خاتمه
د قلم ژبه مې بيا په وينو سره ده

د جذباتو حادثې

دا زما د تخيل د راز چپې دي
دا زما د تخيل د بام قيصې دي
اې زاهده ستا نه هسې وار خطا دے
دا خو هسې د جذباتو حادثې دي

ژوند

عجيبه د ترپ ژوندون دے
د بانړو د رپ ژوندون دے
د ازغو په لار مزل دے
د ترړپ ژوندون دے

ميئن

ميئن لکه شب ګرد پۀ توره شپه چې شب ګردي کا
څۀ نياز دے چې خپل داغ يې د سينې شب افروزي کا
نياز نشته که ميئن ته پۀ لاس ور نۀ شي زلفينې
پتنګ ګوره پۀ شمع بې پروا جانګدازي کا

(c) ketabton.com: The Digital Library

قطعه

پهٔ صورت ښکلې ښائسته ده سمن رویه
پهٔ سیرت توره بلا ده دل سنګینه
یَوه ورځ به مې زړهٔ وچوي ای پرېشانه!
خدای چې راکړو ډېر ارمان او ډېره مینه

شاعر ته

راځي چې د بل لوري دا تراشلي ملغرې
تهٔ بیا څهٔ ګوتي شمېرې پهٔ کلام پسې شاعره
نغمې دي له ازله په سرشت کښې زېږدلې
که بله بهانه کړې پهٔ الهام پسې شاعره

د نقیب پهٔ مرګ

تهٔ شوې د دې خاورو او که ستا شوې دغه خاورې
پوی نهٔ شوم خو بار شولې د خاورو سره خاورې
ولې مرور وو دا خاکي وجود له خاورو
چا کړلې د خاورو سره دلته پخله خاورې

د جمال مېخانه

وایه څومره رندي وکړم د جمال د مېخانې نه
نن پهٔ مونږ نوازش شوې د جلال د مېخانې نه
ما د زړهٔ وینې ورکړې د احساس له برکته
دا مستي زما پهٔ شعرکښې د خپل خیال د مېخانې نه

درې شعرونه

چې نهٔ مې سوال نهٔ مې توبه قبلېږي
دا کوم ګناه مې د ځوانے ژړوي
سینه خالي زما د غم نه نهٔ ده
څوک خو به وي چې مې زړګے ژړوي
د چا کمے محسوسوم پهٔ شدت
پرېشانه! ما که پسرلے ژړوي

د زړهٔ خارو

لکه پېغله په شباب کښې شي ابساره
یه نغمه لکه رباب کښې شي ایساره
نن زما د زړهٔ خارو هسې مزل کا
پهٔ دې نوي تګ به ما نوے پاګل کا

(c) ketabton.com: The Digital Library

اذیت

لکه بلبل کړم ریاضت د ژړا
کړم بیا پهٔ اوښکو عبادت د ژړا
وخت څهٔ پهٔ داسې اذیت کښې پرېښوم
ماله یې رانهٔ کړو فرصت د ژړا

دوه شعرونه

توري زلفې یې د سپین مخ نمائش کا
د قمر پهٔ دود پهٔ وریځ کښې زیبائش کا
ښاپیرۍ دې وي تل ځوانې اې پرېشانه!
چې د ښکلو ښاپیریو افزائش کا

درې شعرونه

مطرب چې مست تار د ستار غبروي
ماسره پټ مرور یار غبروي
وخت د ژوندون پهٔ ژبه خلهٔ لګوي
دوه یاران څومره پهٔ رفتار غبروي
مضبوطوي مې دجذباتو ایمان
عشق مې پرېشانه! څهٔ پهٔ جار غبروي

هلال

د شاعر پهٔ ښکلو سترګو کښې مثال یې
ستا له سپینې کوکۍ زار شمه مشال یې
ما بغېر له دړده څهٔ دي محسوس کړي
زهٔ خوشحال ومه اشنا چې تهٔ خوشحال یې
د پرېشان د خیال اسمان پهٔ تا رنګین دے
تهٔ زما د ژوند د ورکې لار هلال یې

د غرهٔ ګلاب

هېر دې کړو لما څنګه د زړهٔ ګلاب
سترګې دې دلبره پهٔ ماستهٔ ګلاب
تهٔ مې تل پهٔ لاروکښې ازغي شینده
زهٔ به دې کرمه تل پهٔ ورهٔ ګلاب
دغه نزاکت دغه شوخي او رنګ
ښکلے قدرتي لکه د غرهٔ ګلاب

تکل

ما خو پهٔ شګو کښې ژوندون کړے دے
پهٔ صحراګانو کښې مې یون کړے دے
زهٔ خو د وخت غرمو سېزلے یمه
نهٔ مې ارام نهٔ مې سکون کړے دے
ما خو د خپل ځان تکل نهٔ دے کړے
تل مې اشنا دستا لټون کړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه شعرونه

توره تهٔ کړے، ډهال دې زهٔ کړم
وبال تهٔ ، جنجال دې زهٔ کړم
خدای دې مل شي ستا پهٔ نېکي
کمال تهٔ شوے ، مال دې زهٔ کړم

یار

راروان چې شي له ورایه
په همزولو کښې نمایه
قدوقامت به ئې څهٔ ستایم
له چنار ئې اوږده سایه
یار دې ښکلي دے پرېشانه!
پهٔ هزار صفت ئې ستایه

هغه څهٔ دي؟

پهٔ یوګل کښې چې عیان دي هغه څهٔ دي؟
دبلبل پهٔ خلې بیان دي هغه څهٔ دي؟

داچې پټ ښکاره جوت دي پهٔ باطن کښې
په ظاهرکښې چې پنهان دي هغه څهٔ دي؟

د انسان ژړا

یو خوا د اسان ژړا
بل خواه د جنت سودا
یوخواته رڼا تیارهٔ
بل خواته تیارهٔ رڼا

دوه شعرونه

که محبت مې درسره پیدا شي
لږ د ژوندون به مې اسره پیدا شي
زخم د زړهٔ چیرم چې سوز پیدا شي
له سوزه تکه سره نغمه پیدا شي

دِ غاړې هار

د غاړې هار ته هار د غاړې راوړم
څمه وغرهٔ ته سرهٔ ګلونه شنې ممانې راوړم
پخپله هم لکه د زانې هسې زنه لري
جانان ته خوند ورکوي زانې ورته زانې راوړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

درې شعرونه

ستا په کتو چې ګلې نۀ ومرمه
په سرو ګولو به بلې څۀ ومرمه
تۀ دې مره نشې چې شبرې مې وکړې
دې تا پۀ ځای دې ګلې زۀ ومرمه
مړ پۀ فرياد فرياد کښې نۀ شوم پرېشان!
که شومه چپ غلې به ښۀ ومرمه

د حسن خيال

پرېبږده چې ستا د حسن خيال مې تر عدنه يوسي
چې فرېښته مې د جنون روح له بدنه يوسي
دا ازلي مئن دي دا ئې کله باک نۀ کړي
ستا له محفله که هر څو تار تار لمنه يوسي

پرېشان که څو پۀ ژوند د زړۀ رازونه پټ وساتي
رنځور ګلونه به يې بيا هم پۀ مزار ولاړ وي

يو شعر:

ناخبره ښۀ يې داسې خبر مۀ شې
پۀ خبرو به دې سر شي که خبر شې

يو شعر:

له خبرو ناخبر دي ځنې خلک
پۀ خبرو به خبر شي ، که خبر شي

يو شعر:

زۀ ګوهر يم پخپل راز کښې
زۀ مشکنې غوندې يم

يو شعر:

ما خو سر د خپله سره اوچت نۀ دے
تور پما باندے جانانه چې د بام بږدے

يو شعر:

پۀ ګلشن کښې د مرغيو شورما شور وي
د بلبل پۀ نعرۀ سوز ،، نعرۀ خبر ،، کا

يو شعر:

چې پــه خانــه د زړګي اور اولګي
پۀ مبخانه دې ساقي اور اولګي

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library